Τὰ φύλλον ἑκατοστὸ Ι καὶ ἑξῆς μὲ Ἑλληνικὸν φρ. 0.60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐπιτιμώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐς τὸ καν' ἔξοχὴν παιδικὸν καὶ ἐφηβικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς καρπωσὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνόγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς νοῦς παίδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία, δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱονδήποτε μηνός
ΓΡΑΦΕΙΟ ΗΜΩΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κεφαλίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' - Τόμος 30ός — Ἐν Ἀθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1923 — Ἔτος 45ον - Ἀριθ. 38

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAR E GIRARDET*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. (Συνέχεια)

Τὸ σκληρότερο ἀπ' ὅλα θεωροῦσε νὰ προδιαθέση τὴν θεία της σ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ ζωῆς. Πῶς ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα, ὕστερ' ἀπ' τὴν πολυτέλεια τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, θὰ συνείθιζε νὰ τὴν ὑπηρετῇ μιὰ τυχαία γυναίκα, ποὺ θάρεσγε ὕστερ' ἀπὸ κάθε μεροδούλι;

Κι' ἔχυνε πικρὰ δάκρυα, περισσότερο γιὰ τὴ θεία της, παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Εἶχε διώξει, τώρα κι' κάμποσες μέρες, τὴν καμαριέρα. Τώρα ἤρθε ἡ σειρὰ τῆς μαγείρισσας. Αὐτὴ ἦταν μιὰ γυναίκα μὲ καλὴ καρδιά, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει πάρα πολὺ αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Τί ἔκαμε λέει; εἶπε κατάπληκτη, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπόφαση. Ἡ δεσποινίς μὲ διώχνει;... ἔχει παράπονα μαζί μου ἡ δεσποινίς;

— Ὄχι, κορα-Καλή μου, μὴ σοῦ περνᾶ αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἤμουν πάντοτε εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα.

— Τότε λοιπόν;.. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποια ἀφορμή... Δὲν ξέρω. Τὸ μυαλό μου δὲ φτάνει ὥς ἐκεῖ... Θέλω νὰ μάθω.

«Ἡ Ζινα εἶχε διώξει τὴν κα. αριερα...»
(Σελ. 297 ,στ. α')

Ἡ καλὴ γυναίκα ἐπιμένει τόσο, ὥστε ἡ Ζινα ὁμολογεῖ τέλος τὴν ἀλήθεια.

— Θὰ σὲ κρατοῦσα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, κορα-Καλή, μὰ δυστυχῶς ἡ οἰκονομική μας κατάσταση ἄλλαξε, ἄλλαξε πολύ...

— Ἄλλαξε πολύ... Ἔχει δὰ γοῦστο νὰ μὴν ἔχετε νὰ μοῦ δίνετε τὸ μισθό μου!

— Κι' ὅμως...

— Τί; Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλό μου! Δὲν τὸ χωράει!

— Μὰ ἄφοῦ σ' τὸ λέω, θὰ πῇ πῶς εἶν' ἀλήθεια...

— Ἄχ, ἂν ἤμουν πιὸ νέα, θάμενα... θὰ ὑπηρετοῦσα εἰς κορίες μὲ ὀλιγώτερο μισθό, γιατὶ ἔχουν καρδιὰ μάλαμα καὶ τὶς λατρεύω...

— Ὄχι, κορα-Καλή, πρέπει νὰ βγάλῃς το φωμί σου, εἶναι πολὺ φυσικό...

— Νἄταν γιὰ τὸ δικό μου, κεντάρα δὲν ἔβενα... Μά, βλέπεις, ἔχω δυὸ ὀρφανά. Μένουν μὲ τὴν ἀδερφή μου στὸ νωριό. Τ' ἄλλο θέλουν νὰ ματσήσουν... Κι' ὅμως μοῦ κοστίζει πολὺ ποὺ θὰ ἀφήσω εἰς κορίες μὲ τέτοιον τρόπο...

Καὶ μὲ τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της σκούπιζε τὰ χοντρὰ δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν ἀπ' τὰ κουρασμένα της μάτια, ποὺ ὁ καπνὸς τῆς κουζίνας τόσα χρόνια βασάνιζε.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποση ὥρα σιωπῆς, τὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κακμιὰν ὑπόθεση ἀποδείξεως σημασίας, εἶπε:

— Θὰ δείξω στὴ δεσποινίδα πῶς βάζω τὸ λάδι, τὰ ὄσπρια, τ' ἄλευρα καὶ τ' ἄλλα, γιὰ νὰ μὴν κουράζεται πολύ, ὅταν θὰ φύγω..

Καὶ τῆς Ζινας τῆς ἐφάνηκε μονομιᾶς πῶς ἔμενε πιὸ ἔρημη κι' ἀπομονωμένη μέσα στὴν ξένη βίλλα, δίχως τὴ συμπάθεια τῆς ἀγαθῆς μαγείρισσας ποὺ, μὲ τὶς καθημερινές της φροντίδες, ἔκανε πιὸ εὔκολη κι' ἄνετη τὴ ζωή της.

Κι' ἔμεινε τώρα μιὰ μόνη, κι' εἶχε ὅλο τὸ σπίτι ἀπάνω της. Ἔβαζε γάντια γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὰ βασιλικὰ χέρια της, τὰ μάθητα, τὰ ὄμορφα, ποὺ ὅλοτε δὲν ἄγγιζαν, παρὰ μόνο παιγνίδια καὶ γλυκίσματα...

«Ἡ Ζινα ἐθαύμαζε αὐτὸ τὸ καλλιτέχνημα...»

Ἦταν μακρὰ τώρα μιὰ οἱ καιροί, ποὺ φώναζε τοὺς ὑπηρέτας γιὰ νὰ τοὺς διατάξῃ ν' ἀλλάξουν λιγάκι τὴ θέση μιᾶς πολυθρόνας, ἢ γιὰ νὰ τῆς σηκώσουν τὸ μαντήλι ποὺ τῆς εἶχε πέσει στὸ χαλί!...

Τώρα ἐργαζόταν σὰν ὑπηρέτρια καὶ οἱ σκληρὲς ἀσχολίες της τῆς θόλιζαν τὸ Σιουφο, ποὺ τὸ λιθάρι του ξαναπυλοῦσε κάτω, εὐθὺς μόλις κατόρθωνε νὰ τὸ φέρῃ ὥς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ἔτσι δὲν ξαναρχίζουν κάθε μέρα οἱ ταπεινὲς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ ποὺ πρέπει νἄχῃ κανεὶς τόσα στὸ νοῦ του, κι' ἴδιως τὸ μικρὸν αὐτὸν ἐχθρό, ποὺ εἶναι συχνὸν ἀόρατος, κι' ὅμως βρίσκεται παντοῦ,—τὸν ἐχθρὸ ποὺ λέγεται σκόνη καὶ ποὺ τὸν πολεμᾶ κανεὶς μὲ τὸ πανί, μὲ τὸ φτερό, κι' ὅμως αὐτὸς ξανάρχεται πάντα, εὐθὺς μόλις τὸν διώξῃς, μὲ μιὰ διαβολεμμένη ἐπιμονή;..

* * *

Ὅσο κι' ἂν ἔβαζε ὅλα της τὰ δυνατὰ κι' ὅσο κι' ἂν κουραζόταν, ἡ

μικρή βασίλισσα ἔβλεπε τὸ σπίτι της νὰ πέφτη κάλι σὲ ἀνατατοσία. Μιὰ μέρα, καθὼς κοίταζε τὰ τζάμια, ποὺ ἦταν θαμπωμένα καὶ τὰ σαρκέτα ποὺ δὲ γυάλιζαν πιὰ ὅπως πρῶτα, ἡ Ζίνα κορτσύτηκε ἀπὸ μιὰ βαθειὰν ἀπελπισία. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔχασε ἀτελείωτα, θερμὰ δάκρυα.

Σαφνικὰ ὅμως κτύπησε τὸ κουδούνι τῆς εἰσόδου. Πετάχτηκε ἀπάνω. Ποιος νἄταν τέτοια ὥρα; Ἡ Ζίνα σκούπισε καλὰ τὰ δάκρυά της καὶ πῆγε ν' ἀνοίξη. Μόλις ἔγειρε τὸ θυρόφυλλο, εἶδε μιὰ ψηλὴ σιλουέττα, ἕνα μαῦρο φόρεμα καὶ τὸ κόκκινο φουλάρι τῶν γυναικῶν τῆς Βαλκανίας.

— Μικρή μου βασίλισσα!.. Γλυκειά μου βασίλισσα!..

— Ἄννα-Μαρία!..

Ἡ Ζίνα δὲ μπόρεσε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο κι' ἔπεσε ἄφωνη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς παραμάνας της, ποὺ τὴν ἔσφιξε μὲ περιπάθεια πάνω στὴν καρδιά της.

Τέλος ἡ καλόκαρδη γυναίκα, κοιτάζοντας καταπρόσωπο τὸ κορίτσι, εἶπε:

—Ἡ βασίλισσά μου μεγάλωσε, ὠμόρφηνε, μὰ μοῦ φαίνεται κουρασμένη... Ἔρχομαι λοιπὸν νὰ τὴν ὑπηρετήσω.

Ἡ Ζίνα θαρροῦσε πὼς ἦταν θῦμα ὀνείρου.

—Ἀλήθεια σὺ 'σαι,χρυσή μου Ἄννα-Μαρία;.. Ἐξήγησέ μου πῶς βρέθηκες ἐδῶ, στὸ Παρίσι;

—Ὦ, εἶναι ἁπλούστατο. Ἔμαθα τὸ δυστύχημα ποὺ σᾶς βρῆκε... Σᾶς λήστεψαν, σᾶς ἔκλεψαν, ψυχή μου· τὸ εἶδα στὶς ἐφημερίδες. Κάτι μοῦπε μέσα μου: «Τώρα σὲ χρειάζεται.» Νὰ με λιπόν, ἦρθα.

—Ἤρθες νὰ μένῃς μαζί μας; ρώτησε ἡ Ζίνα σφιγκτυμένη ἀπ' τὰ δείγματα τόσης ἀγάπης κι' ἀφοσίωσης.

—Καὶ βέβαια.. Τὰ κανόνισα ὅλα στὴ χώρα, πρὶν φύγω.

—Καὶ τὸν γιό σου τὸν ἔκαμες, Ἄννα-Μαρία;

Μιὰ διαβατικὴ σκιὰ πέρασε γοργὰ ἀπ' τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο τῆς ἀγαθῆς παραμάνας.

—Τὸ γιό μου;.. Εἶναι τώρα δεκαέξη χρονῶν παλλικάρι. Τὸν ἔβαλα στὸ γύμνασιο τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ μάθῃ τὴν τέχνη.

— Ὥστε τἄφησες ὅλα γιὰ τὴ Ζίνα σου;

— Παράξενο σοῦ φαίνεται., ψυχή μου;... Εὐτυχῶς ξέρω τὰ φραντζέλικα καὶ δὲ βρῆκα δυσκολίες στὸ δρόμο.

Μὰ ξαφνικὰ ἕνα σύννεφο ἐσκίασε τὴ χαρὰ τῆς Ζίνας.

—Ἄννα-Μαρία, εἶπε, τὸ ξέρεις πὼς εἴμαστε φτωχές, ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ δίνουμε μισθούς;

Ἡ παραμάνα ἔκλεξε τὰ δακτυλά της.

—Γι'αὐτὸ κι' ἐγὼ ἦρθα δῶ πέρα! Μισθούς! Ἄκου λόγια! Ἡ Μεγαλειότης σου θὰ μοῦ πληρώσῃ τοὺς μισθούς, ὅταν θὰ ξαναναβῇ στὸ θρόνο τῆς Βαλκανίας. Γιατί θὰ ξαναναβῇς, γλυκειά μου κυρία, θὰ ξαναναβῇς, ἄκου με ποὺ σ'τὸ λέω... Σ' ἀγαποῦν ἀκόμη κεῖ-κάτω, μικρή μου βασίλισσα.

*
* *

Τὴν ἔμπασε μέσα κρατώνταςτὴν ἀπ' τὸ χέρι. Τὴν κάτσε στὸ σαλόνι καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ καθήσῃ σὲ μὴν καλύτερη πολυθρόνα. Τῆς φαινόταν πὼς τίποτα δὲν ἦταν ἀρκετὰ ὡραῖο γιὰ τὴν Ἄννα Μαρία, πὼς τίποτα δὲν ἦταν ἄξιο γιὰ τὴ μεγάλη καρδιὰ ποὺ χτυποῦσε κάτω ἀπ' τὸ ἁπλὸ μαῦρο φόρεμά της.

Ἡ Ζίνα τὴν κοιτοῦσε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν τόσο ἀπὸ τρυφερότητα, ὥστε ἡ Ἄννα Μαρία δὲν μπόρεσε νὰ ὑποστῇ αὐτὸ τὸ βλέμμα δίχως νὰ χύσῃ δάκρυα. Κοὶ γιὰ νὰ μὴ συγκινήσῃ τὸ κορίτσι, ποὺ τὄχε ἀναστήσει μὲ τὸ γάλα της, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ ἔπιπλα καὶ στὰ χαλιὰ κι' εἶπε μ' ἕνα προσποιημένο κέφι:

—Νὰ μιὰ πολυθρόνα ποὺ θέλει ξεσκόνισμα, μικρή μου νοικοκοροῦλα...

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Ζίνα ἔφαγε ἕνα ἐθνικὸ γλύκισμα, φτιασμένο μὲ μύγδαλα καὶ μέλι. Τὸ γλύκισμα αὐτὸ πάντα τὸ προτιμοῦσε. Κι' ἡ Ἄννα Μαρία θυμόταν τὴν ἀδυναμία της καὶ τῆς τέφερε.

Ἡ φροντίδα αὐτὴ τὴν ἔκανε τόσο εὐτυχισμένη τὴ βασανισμένη μικρὴ βασίλισσα, ὥστε βαρροῦσε πὼς ποτὲ δὲν εἶχε φάει τίποτα τόσο γλυκό.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Μόνη μου πρὸς τὸ κάστρο τὸ κουφαριαμένο
πηγαίνω· μιὰ γρηούλα μὲ σιμώνει,
μοῦ ψιθυρίζει: «Μέσ' στὸ νεραϊδοπαραμένο
τὸ κάστρο νὰ μὴ πᾷς, κυρά μου, μόνη.

Πισοπλατίζει· ἐγὼ στὸ κάστρο μπαίνω,
ποὺ ἄλλοτε κάποιος δούκας φὶν ασμένος
τὄχτισε. Τώρα εἶν' ἀραχνιασμένο
κι' ὁ τοῖχος του θαλασσογκρεμισμένος.

Ἡ κουκουβάγια λέει στριγγὸ τραγούδι
ἐκεῖ ποῦ ὁ κλέφτης Βενετὸς βροντομιλοῦσε·
Καὶ δὲ φυτρώνει δέντρο, οὐδὲ λουλούδι,
ὅπου ἄλλοτε ὁ Τοῦρκος περπατοῦσε...

—Θάλασσα, κύλησέ το ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
τὸ κάστρο ποὺ ἔδωκε δρόμο στὸ Μπραμηνοῦφω· το ἀπὸ πλάτη κι' ἀπὸ μάκρη,
μηδέπισέ το, νὰ σβυσθῇ ἀπ' τὴ μνήμη!

ΜΗΤΣΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

«ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ»

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἐπεριμέναμε μ' ἀγωνία τὴν ἡμέρα, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ θ' ἀρχίζαμε τὴ πρακτική μας ἐξάσκηση. Οἱ μέρες τῶν μαθημάτων ἦταν πολὺ μονότονες, σχεδὸν μελαχολικές. Σκοποδάζαμε χωρὶς διάθεση, παρα πολύ, μ' ἀβέβαια προγράμματα, μὲ πολὺ ἀσταθεροὺς καθηγητὰς κι' ἀντεκῶς ἀκαταλλήλους. Εἴμαστε πιὰ δασκάλες, καὶ τὸ νὰ μᾶς προσφωνοῦν οἱ μαθηταί μας ἔτσι μᾶς ἔπραβνε κάποτε, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐξόργιζε. Στὸ σπίτι, κάθε μιὰ ἀπο μᾶς εἶχε φτώχεια· κοὶ ποιὰ τὸν ἀδελφό της παρελυτο, ποιὰ μιὰ κακὴ μητριά, κάποια πλήγη κρυμμένη μ' εὐγενικιὰ φροντίδα, κάποια δυστυχία, κάποια ἀδικία τοῦ πεπρωμένου, ποὺ ὅμως τέλεια ὑποταζόταν σ' αὐτή. Δὲν ἦταν εὔθυμα τὰ δεκοχτὼ μας χρόνια, καὶ τ' ἄγονα μαθήματα τῆς ἀριθμητικῆς,τῆς παιδαγωγικῆς,τῆς γεωγραφίας, τέλειωναν μὲ το νὰ γοριζουμε συχνὰ σ' ἕνα μελαγχολικὸ περιβάλλον.

Ἀλλ' ἡ πρακτικὴ ἐξάσκηση μᾶς ἔσωζε ἀπ' τὴ φρίκη αὐτή, μὲ τὴν διακοπὴ τῆς μονοτονίας, δίνοντάς μας μιὰν ἡμερα ἀναπαυτική. Εἴμαστε τριάντα καὶ διδάσκαμε τρεῖς τὴν ἡμέρα στα δημοτικὰ σχολειά. Ἔτσι ὁ καιρός μᾶς ἔπεφτε κάθε δέκα μέρες. Αὐτὴ τὴ βλογημένη, τὴ δεκάτη μερα, ὅσες ἔμελλαν νὰ διδάξουν, φορεῦσαν τὸ καινούργιο τους φόρεμα, ἂν εἶχαν, κι' ἂν δὲν εἶχαν, ἔβαζαν ἕνα καθαρὸ κολλάρο κι' ἕνα λαιμοδετη, κτενίζονταν καλύτερα,καὶ κάποια ἔκανε καὶ κατσαρά. Ἔμπαιναν στὴν τάξη στὶς ὀλτω, ἔλεγαν τὴν προσευχή, σημειώναν τὴν παρουσία στὸν κατάλογο, καὶ περίμεναν ἐκεῖ μὲ ρεμβασμό, μὲ τὰ μάτια ἀφηρημένα, ἕως τὶς ἔνεα, γιὰ ν' ἀρχίσουν, ἐνῷ οἱ φίλες τους φιθόριζαν· — Καλότυχες ἐσεῖς, ποὺ πάτε στὸ μάθημα!

Ἔρθαναν τρέχοντας στὶς ὀδυ, μὲ φλογισμένο τὸ πρόσωπο, μὲ τὰ μαλλιὰ λίγο ἀνακατωμένα, με τὰ μάτια φωτεινα, κουρασμένες, μα εὐτυχεῖς γιὰ τὶς ὧρες ἐκεῖνες ποὺ πέρασαν ἀναμεσα στὰ μικρὰ κορίτσια, εὐτυχεῖς γιὰ τὴν πρώτη τους ἐμφάνιση, γιὰ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα μαθήματα, ποὺ παρέδοσαν δειλά, γιὰ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο ἀξίωμα, ποὺ ἀπέκτησαν. Καὶ διηγόντουσαν στὶς ἄλλες ὅ,τι ἐξήγησαν στὶς μικρές, τὴν πρόσθεση στὸ ἀριθμητήριο, τὶς διφθόγγους καὶ τὸ ποτάμι τῆς κάλτσας· ἔλεγαν πὼς οἱ μικρὲς ἦταν ποὺ ὁ ἀγαπητές, πολὺ ἔξυπνες, μερικὲς ἥσυχες, ἄλλες ζωηρές· πὼς ἡ τακτικὴ διδασκάλισσα ἔδινε ἀπόλυτη ἐλευθερία στὴ μαθητευομένη, ὅτι ἡ διδασκαλία εἶναι κάπως κουραστικὴ ἀλλ' ἐπὶ τέλους καταντοῦσε, ὅστερα μιὰ εὐχαρίστηση. Ἔπειτα ἦταν ἡ σειρὰ τῶν χαρακτηρισμῶν τῶν μαθητριῶν ποῦ, στὴ στιγμή, τὶς περιέγραφαν. Ἡ Ὀρέφτισα εἶναι καλή, μὰ λίγο κοντὴ καὶ σιπιλίζει τὸ δακτυλάκι της· πρέπει κανεὶς νὰ τῆς τραβᾷ πάντα τ' αὐτί. Ἡ Ἀπαμόντε εἶναι ὠμορφούτσικη, ἀλλὰ κοντοῦ, ἡ καϋμένη, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ γυμναστική. Ἡ Κιαρίτσα εἶναι αὐθάδης, ἀπαντᾶ ἄσχημα καὶ μουρμουρίζει, μὰ εἶναι κόρη ἑνὸς γραμματικοῦ τῆς Δημαρχίας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ κανεὶς πολύ.—Ὅλες ἐκεῖνες, ποὺ εἶχαν γεμίσει ἀπὸ τὴν πρακτική τους ἐξάσκηση, ποῦ εἶχαν πεῖ:

—Ὅταν θὰ πᾷς καὶ σὺ στὸ μάθημα, ἡ Ἀλόη θὰ σὲ δαιμονίσῃ.

— Ἡ Ἀλόη εἶναι ἕνας ἀληθινὸς διάβολος.

— Ἐὰν δὲν ἦταν ἡ Ἀλόη, ἡ τάξη θἄχε πάντα ἡσυχία.

— Ἔπρεπε νὰ τὴν διώξουν τὴν Ἀλόη, εἶν' ἕνα κακὸ δαιμόνιο.

— Ἡ Ἀλόη εἶναι φοβερή!

Τέλος ἐπῆγα κι' ἐγώ, διέσχισα τὸν κῆπο τῆς γυμναστικῆς καὶ σταμάτησα ἀκέναντι στὴ γοάλινη πόρτα τῆς τάξης, μὲ κάποιο φόβο. Στὸ σκαλοπάτι ἕνα κορίτσι ἦταν μαζεμένο μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἀλλὰ δὲν ἔκλαιγε.

—Τί κάνεις ἐδῶ; τὴ ρώτησα, πέρνοντας αὐστηρὸ ὕφος.

— Ἄρχησε — ἀπάντησε χαμηλόφωνα, χωρὶς νὰ μὲ κοιτάξῃ στὸ πρόσωπο — καὶ ἡ δασκάλα δὲ θέλησε νὰ μ'ἀφήσῃ νὰ μπῶ.

— Γιατὶ δὲν πᾷς στὸ σπίτι σου;

—Γιατὶ ἡ μητέρα μου δὲ μένει στὸ σπίτι τώρα.

— Καὶ ποῦ μένει ἡ μητέρα σου;

— Στὸ καπνεργοστάσιο.

— Πῶς λέγεται ἡ μητέρα σου;

— Λέγεται μητέρα— εἶπ' ἐκείνη ἁπλά, λίγο βαρυμένη.

— Ἔλα, νὰ μπῇς μ' ἐμένα στὴν τάξη· θὰ παρακαλέσω τὴ δασκάλα νὰ σὲ συχωρέσῃ γιὰ τὴν ἀργοπορία.

Μόλις μπῆκα, γίνηκε μιὰ αἰφνίδια κίνηση· ὅλες ἐκεῖνες οἱ μικρὲς —ἐξήντα ἴσως—σηκώθηκαν φωνάζοντας σ' ὅλους τοὺς τόνους:

—Καλημέρα, δασκάλα! Καλημέρα!

Νομίζω πὼς κοκκίνισα ἀπ' τὴν περηφανεια· ἔτρεμε ἡ φωνή μου,ὅταν ἔλεγα στὴν τακτικὴ δασκάλισσα:

— Καλημέρα, δεσποινίς. Πέστε νὰ καθήσουν οἱ μικρὲς' σᾶς' παρακαλῶ, ἀφῆστε αὐτὴ νὰ μπῇ στὴν τάξη.

Ἡ δασκάλα ἔκαμ' ἕνα μικρὸ μορφασμό: —Τούτη ἐδῶ εἶναι ἡ Ἀλόη. Θὰ διασκεδάσετε καλά,- εἶπε.

Καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους, πῆγε νὰ προγεοματίσῃ.

Ἡ Ἀλόη τῆς ἔβγαλε τὴ γλῶσσα, ἔτσι γιὰ καλὴ ἀρχή.

Ἦταν ἕνα κοριτσάκι δέκα χρονῶν, πολὺ ἄσχημο, πολὺ ἀδύνατο, μὲ τὰ μάγλα τοῦ προσώπου της βρώμικα, μ' ἕνα στόμα πλατὺ καὶ μαραμένο, δυὸ ζωηρὰ σταχτιὰ μάτια, πονηρά, ἕνα κεφάλι μὲ σγουρὰ κι' ἀνυπότακτα μαλλιά, πολὺ πυκνά, ποὺ νόμιζες πὼς αὐτὰ τῆς ἔκαναν ἀναιμικὸ τὸ πρόσωπό της. Φοροῦσε ἕνα πρόστυχο λινὸ φορεματάκι, βαμβακερὲς γαλάζιες κάλτσες, μαντερισμένες παντοῦ μ' ἄσπρη κλωστή, κι' εἶχε τρυπημένα τὰ παπούτσια.

—Πήγαινε στὴ θέση σου — τῆς εἶπα —καὶ κάτσε φρόνιμη.

Ἐκείνη, πῆγε σιτὰ στὸ θρανίο καὶ καθησε πέντε λεπτὰ ἡσυχη. Ἀλλ' ἐνῷ λέγονταν ἡ προσευχή, ἔδωσε μιὰ τσιμπιὰ σ'ὁ μπράτσο τῆς Καβαλιέρι, ποὺ ἄρχισε τὰ κλάμματα. Ἡ Καβαλιέρι, ἦταν μιὰ χοντροῦτσικη, ἄσπρη καὶ κοχεί, μὲ καστανὰ μαλλιά, μὲ στόμα στρογγυλὸ κι' ἀνοιγμένο· μὲ μικρὰ λαμπάκια στὰ μάγουλα, στὸ ψηγοῦνι, στὰ χέρια, μὲ μιὰ δίπλα στὸ λαιμό της, τὸν χοντρό, κι' ἄλλη μιὰ στὴν ἄκρη τῶν χεριῶν. Ἦταν ντυμένη μὲ κόκκινη φανέλλα, ζεστὴ-ζεστή, μὲ μιὰ ἄσπρη κεντημένη ποδιά, μὲ μάλλινα κόκκινα καλτσάκια, εἶχε ἕνα ὠραιότατο πανεράκι γιὰ τὸ πρόγευμα. Περνοῦσε τὴν ὥρα κοιτώντας τὰ μπράτσα της,κοιτώντας τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὶς δίπλες τῆς ποδιάς, γελαστὴ καὶ στρογγυλοτσικη, φυσῶντας μὲ τὸ στοματάκι της, μὴ νοιώθοντας εἴκοτα, μὲ τὸ προσωπό της τὸ συμπαθητικὸ ποῦ μοιαζε σὰ σφαίρα ἀσπροκόκκινη.

—Ἀλόη, γιατὶ τσίμπησες τὴν Καβαλιέρι;

— Γιατί, Κυρία, εἶναι πολὺ παχειά, — μοῦ ἀπάντησε, κρύβοντας ἀπ' τὸ πρόσωπό μου τὰ μάτια της, ποὺ μοιάζαν μάτια γυναίκας ἀσθενικιᾶς καὶ καλιᾶς.

— Ζήτησέ της συγγνώμη, γρήγορα!

— Ὄχι ἀπάντησε σκληρά, χτυπώντας τόνα πόδι στὸ πάτωμα.

— Ἐμπρός, Ἀλόη, νἆναι καλὴ· τὴν πόνεσε τὴν Καβαλιέρι, ἡ Καβαλιέρι κλαίει, ζήτησέ της συγγνώμη.

Τότε, χωρὶς νὰ κοττάξῃ οὔτε μένα, οὔτε τὴ μικρὴ γειτόνισσα, φιθόρισε χαμηλόφωνα:—Ζητῶ συγγνώμη.

Ἡ Καβαλιέρ-, καλοκαρδισμένη, τῆς ἔρριξε στὸ λαιμο τὰ παχειὰ της χέρια καὶ τὴ φίλησε στὸ μάγουλο. Ὅμως, ἡ Ἀλόη τότε ἄρχισε τὰ κλάμματα, μὲ λογμοὺς, ἀπαρηγόρητη.

*
* *

Ὅσο προσπαθοῦσα νὰ γίνω προστακτική, δὲν τὸ κατόρθωνα. Αὐτὲς οἱ μικροβόλες δὲν πίστευαν στὴ αὐστηρότητά μου, στὶς θυμωμένες μου ματιές, στὴν ἐξαρχὴ κλεισμένη φρέση μου, στὶς ἀπειλές μου. Μὲ κρυφοκοιτοῦσαν χαμογελῶντας· ἡ πάλι μοῦ ζητοῦσαν συγγνώμη μὲ τὰ ἱκετευτικά τους βλέμματα —κ' ἐγὼ ἔστρεφα πρὸς τὸν πίνακα. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὶς ἡσυχάσῃ κανείς. κάθε στιγμὴ παρουσιαζόταν ἕνα νέο παράπτωμα. Ὅσο γιὰ τὸ Παρασκάντολο,ἕνα λεπτὸ κοριτσάκι, μὲ μάτια σὰ λιονταριοῦ, καὶ μὲ μιὰ μυτοῦλα μὲ πλατειὰ ρουθούνια, ὅλο ἔστρωγε.Πρῶτα εἶχε φάει τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ πρόγευμά της, ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ θρανίο ἕνα πορτοκάλλι καὶ τὄφαγε· κατόπι βάλθηκε νὰ ροκανίζῃ μερικὰ καρύδια, ποὖχε στὴν τσέπη της.

— Παρασκάντολο, πρῶς ἀκόμα;

—Κυρία,εἶναι ἕνα κουφέτο, ποὖχα στὸ καλαθάκι.

Πιὸ ὕστερα:

—Παρασκάντολο, πάφε τὸ φαΐ.

—Κυρία, εἶν' ἕνα καρύδι, μοῦ τὄδοσε ἡ Ἀμαράντε.

Κι' ὕστερα:

— Παρασκάντολο, πὲς τὸ μάθημα.

Ἐκείνη ξερακατάπινε, καὶ γινόταν κατακόκκινη, ἐδάκρυζε, δὲν εὕρισκε τίποτε ν' ἀπαντήσῃ, ἔφαχνε τὶς τσέπες τῆς ποδιάς της, γιὰ νὰ δῇ, μήπως ἔμεινε τίποτα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Ἀντίθετα, ἡ Σαντέλια ἤξερε ὅλα τὰ μαθήματα, ἐπρόσθετε μὲ τρεῖς ἀριθμοὺς, ἔλεγε καλὰ τὰ ὀνόματα, κρατοῦσε ἐλαφρὰ τὴν πέννα, χωρὶς νὰ μελανωθῇ. Στεκόταν τελείως ἥσυχη, χωρὶς νὰ γυρίζῃ στὶς μικρὲς συμμαθήτριές της, κοιτοῦσε μὲ κατ'εὐθεῖαν στὸ πρόσωπο μὲ τὰ δειλά της μάτια, σὰ νἄθελε νὰ προμαντέψῃ τὴ θέλησή μου.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

[Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ τῆς Ματθιλίδης Σερά]

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πάνω ἀπὸ τὴ στέγη μας
νέφη κρεμασμένα
καὶ ἡ βροχούλα σιγανὴ
κι' ἥσυχη ἀρχινᾷ.
Τὰ πουλάκια ἐκεῖ μακρυὰ
φεύγουν φοβισμένα
καὶ στὰ νέφη κρύβονται
τὰ θαμπὰ βουνά.
Τἄνθη μὲς στὸν κῆπο μας
γέρνουν μουσκεμμένα.
Εἶναι τὸ φθινόπωρο
τώρα ποὺ ἀρχινᾷ.

Εἶναι τὸ φθινόπωρο
τώρα πιὰ ποὺ φτάνει.
Μὲς στῆς στέρνας τὸ θολὸ
κι' ἥσυχο νερὸ
πλέουν κι' ἀρμενίζουνε,
σὰ σ' ἕνα λιμάνι,
χλωμὰ φύλλα ποὺ ὁ βοριᾶς
τἄρριξε σωρό.
Εἶναι τὸ φθινόπωρο
τώρα πιὰ ποὺ φτάνει
Εἶναι τὸ φθινόπωρο
τὸ λυπητερό.

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΦΟΣ, ΤΕΧΝΗ, Κ.Τ.Λ.

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟΤΕ σᾶς παρουσίασα ἕνα μικρό μου ἀνεψιό, ποὺ ἤθελε νὰ μάθῃ νὰ γράφῃ γιὰ νὰ δοξασθῇ. Τώρα μεγάλωσε. Τὸ παιδικό του ὄνειρο τἄφησε πιά. Ἔγεινε «πρακτικός». Εἶναι ὑπάλληλος σὲ μιὰ Ἀμερικανικὴ Ἑταιρεία, πληρώνεται σὲ δολλάρια καὶ κερδίζει δὲν ξέρω πόσες χιλιάδες δραχμὲς τὸ μῆνα. Δαβάζει ὅλως, παρακολουθεῖ τὴ «φιλολογικὴ κίνηση» Καὶ τὸ μονο ποὺ τοῦ ἔμεινε ἀπο τὴν παλιά του λόξα, εἶναι πὼς ἔχει γοῦστο καὶ πὼς ξερει νὰ κρίν η λογοτεχνήματα καὶ καλλιτεχνήματα.

Προχτὲς ποὺ ἤρθε στὸ σπίτι, μοῦ μίλησε γιὰ τὸ «Μικρὸ Ἀεροπόρο» τοῦ προπερασμένου φύλλου. Τοῦ ἄρεσε, λέει, αὐτὴ ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή.» Καὶ τὴ διαβασε δυὸ-τρεῖς φορές.

— Ἀλήθεια; τοῦ εἶπα. Τοιε θὰ βρῆκες κι' ἕνα τυπογραφικὸ λάθος, πολὺ κρυφό, ποὺ μὲ πείραξε πολύ, γιατὶ μοῦ χάλασε τὸ ὕφος ἕνα μέρος. Ρώτησα γι' αὐτὸ πέντ'-ἑξῆ. Κανένας δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ Ἐοῦ ὅμως, ποὺ ἔχεις γοῦστο καὶ ξέρεις ἀπὸ ὕφος... δὲν μπορεῖ, θὰ τὸ πρόσεξες, θὰ τὸ βρῆκες.

—Ὄχι, ψιθύρισε ὁ ἀνεψιός μου, δὲ θυμοῦμαι... δὲν ἐσταμάτησα πουθενά. . Ποῦ ἦταν αὐτὸ τὸ λάθος;

— Ἐδῶ ἀκριβῶς. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. Θὰ τὸ βρῆς τώρα τουλάχιστο πιὸ σοῦ τὸ εἶπα;

Καὶ πῆρα τὸ φυλλάδιο καὶ τοῦ διάβασα ἀπὸ τὴν Ἐπιστολή μου:

«Μερικὰ ὅμως ἔμεναν, τὰ χάναμε ὧς τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι, τὰ ξαναβλέπαμε ἀξάφνα στὴν Πλατεῖα ἀγνώριστα, καμαρωτά, ἀκατάδεχτα, μὲ τὸ ἄσπρο σπαθάκι ἢ μὲ τὶς κιτρινὲς ἐπωμίδες.»

—Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, τὸν ρώτησα, βρίσκεις καμμιὰ ἀνωμαλία; Ἢ σοῦ φαίνονται ὅλα σωστά;

— Γιά, νὰ ἰδῶ.

Πῆρε τὸ φυλλάδιο, διάβασε καὶ μόνος του τὸ κομματάκι ἐκεῖνο, ἐπρόσεξε, σκέφτηκε καὶ τέλος εἶπε:

— Ὄχι.. Δὲν βλέπω τίποτα. Κανένα τυπογραφικὸ λάθος. Καὶ καμμιὰ ἀνωμαλία.

— Περίεργο!.. Οὔτε σὺ λοιπόν;... Μὰ γιὰ πρόσεξε καλύτερα. Δὲ βλέπεις ἕνα ὕφος ἀσύνδετο χωρὶς κανένα λόγο; Δὲ βλέπεις στὴ σειρὰ τρία ρήματα,—ἔμεναν,τὰ χάναμε, τὰ ξανοβλέπαμε,—χωρὶς κανένα σύνδεσμο, χωρὶς κανένα καί, ποὺ ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ στὸ τελευταῖο;.. Ἔλα, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ βρῆς καὶ θὰ σοῦ τὸ πῶ: Αὐτὸ τὸ ὧς; ἐδῶ, εἶναι τυπογραφικὸ λάθος. Ἐγὼ εἶχα γράψει καὶ. Νὰ τὸ διορθώνω Διάβασε το τώρα ἔτσι διορθωμένο, νὰ ἰδῆς τὴ διαφορά.

Ξαναπῆρε τὸ φύλλο ὁ ἀνεψιός μου καὶ διάβασε δυνατά:

«— Μερικὰ ὅμως ἔμεναν, τὰ χάναμε καὶ ὧς ἐρχόμενο καλοκαίρι τὰ ξαναβλέπαμε»...

—Στὰ ὧς! στάσου! τὸν ἔκοψα. Ὄχι καὶ ὧς. Πρῶτο θἄταν χαμωδία. Θὰ ἤθελε κι' ὧς; Ἔπειτα τὸ ὧς θἄταν πλεονασμός, περιττό. Τὸ ἔδβαια βλέπει. Ξαναδιάβασέ το μόνο μὲ τὸ καλί.

Τὸ ξαναδιάβασε:

« — Μερικὰ ὅλως ἔμεναν, τὰ χάναμε καὶ τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι τὰ ξαναβλέπαμε ἀξάφνα στὴν Πλατεῖα ἀγνώριστ κ τ λ »

—Ἔ, ἶναι τὸ ἴδιο τώρα;

— Ἔχε ε δίκιο, ψιθύρισε ὁ ἀνεψιός μου τώρα εἶναι καλύτερο... Ἀλλά...

— Τί ἀλλά;

— Λεπτολογεῖτε πολύ, θεῖε μου! Ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ πρόσεχα αὐτὴ τὴ μικρὴ, τὴν ἀσήμαντη ἀνωμαλία τοῦ ὕφους. Οὔ ε κανένα., πιστεύω, ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες σας!

Ἔχεις λάθος. Ὅσοι ἔχουν γοῦστο ἀληθινά, ὅσοι ξέρουν ἀπὸ ὕφος, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἐσταμάτησαν ἐκεῖ, νὰ μὴ μπερδεύτηκαν καὶ νὰ μὴ κατάλαβαν πὼς κάτι ἔκεῖ τε, πὼς κάτι ἄλλαξε, πὼς ἔγινε τέλος πάντων ἕνα τυπογραφικὸ λάθος. Μπορεῖ νὰ μὴ τὸ βρῆκαν, μπορεῖ νὰ μὴν ἔσβυσαν τὸ ὧς γιὰ νὰ γράψουν καί, πάντα ὅμως, σκορίστηκαν κι' αὐτὸ φθάνει.

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ! ἐπέμενε ὁ ἀνεψιός μου ποὺ ὑπερασπιζόταν τώρα τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ γούστου του. Τόσο ἀπαραίτητο ἦταν τὸ καί; Δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἀσύνδετο ὕφος; Δὲν μπορούσατε ἐξαιρετα νὰ πῆτε δῶ: « ἔμεναν, τὰ χάναμε, τὰ ξανοβλέπαμε»; Ὁ Καῖσαρ ποὺ ἦταν, στοχάζομαι, καὶ μεγάλος λογοτέχνης, δὲν εἶπε «ἦλθα, εἶδα, ἐνίκησα» χωρὶς καί;

—Ἀ μπράβο! καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκες! φώναξα. Μόνο σὲ τέτοιες περιστάσεις παραλείπεται τὸ καί, μόνο σὲ τέτοιες φράσεις ἐπιτρέπεται ἤ, ἂν θέλης, ἐπιβάλλεται τὸ ἀσύνδετο ὕφος. «Ἦλθα, εἶδα, ἐνίκησα». Ὁ λόγος τοῦ Καίσαρος θἄχανε τὰ τρία τέταρτα τῆ. ἐνάργειας, τῆ. δύναμῆ; του, ἂν ἔλεγε «καί» ἐνίκησα». Ἐπίσης δὲν χρειαζόταν κανένας σύνδεσμος στὴ φράση αὐτὴ ποὺ συνοψίζει μιὰ ἀνθρώπινη ζωή: «Γεννήθηκε, ἔκλαψε, γέλασε, πέθανε».

Ὁ ἀνεψιός μου μάκουγε μὲ πολλὴ προσοχή. Κι' ἐξακολούθησα:

— Τὸ ἀσύνδετο ἐπιτρέπει' ἀκόμα ἢ ἐπιβάλλεται σὲ μιὰ ποραστατικὴ ἀφήγηση, μὲ ἱστορικοὺς μάλιστα ἐνεστῶτες: «Ἁρπάζει τὸ καπέλλο του, σπρώχνει τὴν πόρτα, βγαίνει». Ἢ στὴν παράτεξη χαρακτηριστικῶν ἐπιθέτων: «Ἦταν ἄθλιος, πανοῦργος, ὑποκριτής» Ἂν ἐρώτα με ὁτὸ τελευταῖο ἕνα καί, «ἢ ἂν ἄθλιος, πανοῦργος κι' ὑποκριτής», θἄταν σὰ νὰ λέγαμε πὼς αὐτὰ ἦταν μονο, τίποτ' ἄλλο ἐκῶ, χωρὶς τὸ καί, ἐννοοῦμε: «καὶ κάτι παραπάνω, κι' ὅ,τι ἄλλο θέλετε». Ἀλλὰ στὰ καλὰ καθούμενα, φίλε μου, δηλαδὴ σὲ περιόδους ἁπλῆς ἀφήγησης, τὸ ἀσύνδετο ὕφος εἶναι ἀνωμαλία, λάθος. Μ' ἐρωτεύεις τὸν ἀναγνώστη. Χαλᾷ τὴν κανονικότητα, τὴν καθαρότητα τὴν ἀκρίβεια τοῦ ὕφους. Κι' ὅταν δὲν εἶναι ἀπὸ τυπογραφικὸ λάθος, δείχνει πὼς ὁ συγγραφέας δὲν ξέρει... νὰ γράφῃ καλά. Ἔχεις τώρα κατιμιὰ ἀνείρηση;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ ἀνεψιός μου, ἀλλ' αὐτὲς οἱ λεπτολογίες δὲν εἶναι βέβαια γιὰ ὅλους.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς εἶναι γιὰ ὅλους; Γιὰ πολὺ λίγους μάλιστα! Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ συγγραφεῖς, ἀκουσμένοι μάλιστα, ποὺ γι' αὐτὰ δὲ δίνουν πεντάρα. Φυσικά, αὐτοὶ δὲν εἶναι συγγραφεῖς γιὰ ἐκλεκτούς· γράφουν ὡστόσο, τυπώνονται, διαβάζονται, φημίζονται, κερδίζονται. Τί σημαίνει; Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι ποὺ εἶναι ἐκεῖνοι νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο γιὰ ἕνα τυπογραφικὸ λάθος. Θυμοῦμαι ἕναν, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, τὸν ποιητὴ Γεράσιμο Μιρκορᾶ. Ἦταν ἀληθινὸς καλλιτέχνης. Ὅταν εἶχε τὴν «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» μοῦ ἔστειλε ἀπὸ κεῖ νὰ τοῦ βάλω ἕνα ποίημα. Τυπώθηκε μ' ἕνα μικρό, ὅλως ὁ ὅλου ἀσήμαντο τυπογραφικὸ λάθος. Πῶς θὰ τὸ κατάλαβαν; Ἴσως κανένας. Ἀλλὰ ὁ Μιρκορᾶς πῆγε νὰ σκάσῃ. Καὶ μοῦ τηλεγραφήσε,—φαντάσου!—νὰ τὸ διορθώσω εὐθὺς στὸ ἑπόμενο φύλλο.

Ὁ ἀνεψιός μου χαμογέλασε ἀφηρημένα Ἴσως εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ θυμᾶται τὰ δολλάριά του.

—Μικρὰ πράγματα αὐτά, τοῦ εἶπα, ἔ;

— Ξέρω κ' ἐγώ; ψιθύρισε Ὅταν μερικοὶ τὰ θεωροῦν τόσο μεγάλα...

— Κ' εἶναι! Γιὰ τὸ ὕφος, γιὰ τὴν τέχνη, εἶναι. Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος ἔλεγε: «Μικρὰ πράγματα κίνουν τὴν τελειότητα. Ἡ τελειότης ὅμως δὲν εἶναι καθόλου μικρὸ πρᾶγμα!»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ* JULES SANDEAU]

ΚΔ' (Συνέχεια)

—Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα γιὰ νὰ σᾶς παραστήσω ποσο εἶναι ἐπικίνδυνο νἀντιστακεῖ κανεὶς σὲ μιὰ τέτοια κλίση. Ὅταν τὸ παιδὶ τὸ ἀναγκάσῃς νὰ πάρῃ ἐπάγγελμα ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει, νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ ἐπιτύχῃ σ' αὐτὸ ποτέ Καὶ παντα τοὺς γονεῖς θὰ τοὺς τύπτῃ ἡ συνείδησις, ποὺ ἔριναν αἰτία τῆς ἀποτυχίας καὶ τῆς δυστυχίας τοῦ παιδιοῦ τοῦ....

— Μὲ τέτοιο ἐπάγγελμα! φιθόρισε ἡ μητέρα ἐλαφρασμένη.

— Τὸ ἔρρω, ἀποκρίθηκε ὁ Λοκειάρχης, εἶναι σωστό.. Γιὰ γονεῖς, καὶ μαλιστα καλοὺς καὶ φιλοστόργους γονεῖς σὰν κι' σᾶς, ποὺ δὲν ἔχουν παρὰ ἕνα μονο παιδί, εἶναι μεγάλη λύπη νὰ τοὺς γίνεται ναυτικὸς ὁ μονακριβός τους, νὰ τὸν ἔχουν πάντα σχεδὸν μακρὰ τους καὶ νὰ ξέρουν πὼς τρέχει δεσε τὰ μιὰν ἄκατη θάλασσα, ἐνῷ ἴσοι ζοῦν σ' ἕνα ὡραῖο, σταρεό, ἀνάγνω σπίτι, ὅπου θὰ μπορόσε νὰ ζῇ μαζὶ τους κι' ἐκεῖνος ἀσφαλής Μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένετε. Εἶναι ἀνάγκη γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θὰ εἶναι καὶ δική σας ὅπως δική σας τώρα εἶναι κι' ἡ δυστυχία του Γιατὶ δὲν σᾶς τὸ κρύβω Σήμερα ὁ Στέφανός σας εἶναι ἄρρωστος.

— Θεέ μου !.. ψιθύρισε ἡ μητέρα κλαίοντας.

Μ' αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ἄνδρας της δὲν τῆς ἔτνεψε νὰ σωπάσῃ. Ἔκαψε κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι θλιβερά. Κι' ὁ Λοκειάρχης τελείωσε τὴν ὁμιλία του ἔτσι:

—Ἡ ἀπουσία τοῦ γιοῦ σας θὰ γίνεται αἰτία καὶ χαρᾶς καὶ λύπης. Θὰ λυπᾶστε ὅταν θὰ εἶναι ἀλιών, ἀλλὰ πόσο θὰ χαίρεστε ὅταν θὰ ἔρχεται νὰ σᾶς δῇ!.. Ἡ λύπη σας θὰ εἶναι σπαραγμὸς καρδιᾶς, μὰ ἡ χαρά σας θὰ εἶναι εὐδαιμονία· Εἶναι παρατηρημένο ὅτι δὲν ὑπάρχουν πιὸ φιλόστοργα παιδιὰ ἀπὸ τοὺς ναυτικούς μας. Ὅσο γιὰ τὸ ἐπάγγελμα, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο, ὀφελότερο, ποὺ νὰ ὑπηρετῇ καλύτερα τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτή, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ γνώμη μου. Σκεφθῆτε κι' ἀποφασίστε. Ἀπο τὴν ἀπόφασή σας κρέμεται τὸ μέλλον τοῦ γιοῦ σας.

«Παρακαλεῖ γονατιστὴ τὴ θάλασσα...» (Σελ. 301, στ. 6'.)

*

Οἱ γονεῖς τοῦ Στέφανου δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν ἀντίρρηση. Ὅση κι' ἂν ἦταν ἡ λύπη τους, ἔπρεπε νὰ ὑποκύψουν στὴν ἀνάγκη. Κι' ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ γίνῃ ὁ γιος τους ναυτικός

Ἦταν μιὰ ἀπόφαση ποὺ προκαλοῦσε λύπη, ἀλλὰ καὶ χαρά. Τὸ ἐπάγγελμα εἶχε τὸ χωρισμό, τοὺς κινδύνους του, τὶς δυσκολίες του· ἦταν ὅμως πραγματικῶς ὡραῖο κι' ὑψηλό, ὅπως εἶχε πῆ κι' ὁ Λοκειάρχης.

Ἀμέτως ὁ Στέφανος ἔδωσ' ἐξετάσεις καὶ μπῆκε στὴν προπαρασκευαστικὴ Ναυτικὴ Σχολή. Καὶ σὲ λίγο ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους Δοκίμους.

Τωρα θαλασσοπορεῖ σὲ μακρινοὺς ὠκεανούς, ἐνῷ οἱ γονεῖς του κάθονται στὸ ἔρημο σπίτι, καὶ μετροῦν τὶς ἑβδομάδες, καὶ περιμένουν τὸ ταχυδρομεῖο. Ἡ μητέρα προσεύχεται στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ τὴν ὑγεια τοῦ ξενιτεμένου της καί, ὅταν βρίσκεται σὲ κανένα ἀκρογιάλι, παρακαλεῖ γονατιστὴ τὴ θάλασσα νὰ τῆς τὸν φέρῃ πίσω . . .

Καθε οἰκογενειακὴ χαρὰ ἐξαφανίσθηκε, γιατὶ ἔφυγε, ἐπέταξε κεῖνος ποὺ ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ Δὲν παρακοιοῦνται ὅμως οἱ καλοὶ γονεῖς. Ἐκομνουν, καμαρώνουν καὶ τὸ λένε μάλιστα, πὼς ὁ γιος τους, ἀντὶ νὰ διαλέξῃ μιὰ ἥσυχη, εὔκολη κ' ἀτάραχη ζωή, ἐπρετιμησε τὸ κουραστικό, τὸ πολυκόμανεο, ἀλλὰ χρήσιμο καὶ δοξασμένο στάδιο τοῦ ναυτικοῦ.

Ἐπειτα ἔρχονται καὶ μέρες ποὺ τοὺς κάνουν νὰ τὰ ξεχνοῦν ὅλα. Ὁ Στέφανος ξαναγυρίζει! Τὸν βλέπουν μπροστά τους μὲ τὴν ὡραία στολή του, γεμᾶτον ὑγεία καὶ λεβεντιά. Τὸν σφίγγουν στὴν ἀγκαλιά τους μὲ τὴν ἴδια στοργὴ ποὺ αἰσθάνεται κι' ἐκεῖνος. Κλαῖνε κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ χαρά. Ἄ, τί χαρὰ εἶν' ἐκείνη! Εὐδαιμονία, ὅπως τὸ προσέκε κι' ὁ Λοκειάρχης.

Τέτοια χαρά, τέτοια εὐδαιμονία τὴν αἰσθάνονται μόνο ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν στὸν κόσμο τὸ καθῆκόν τους, ὅπως τὸ ἔκαμαν ὁ Στέφανος κι' οἱ γονεῖς του.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΒΡΑΧΟΥ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ»

[*Παράφρασις* Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ *καὶ* ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ]

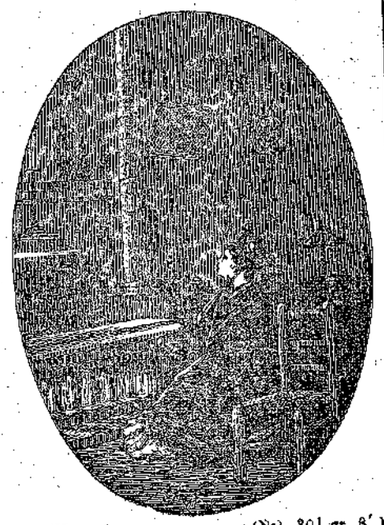

«Ἡ μητέρα προσευχεται ...» (Σελ. 301, στ. β'.)

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Πείθομαι εἰς τὸν τεχνοκρίτην τῆς Ζωγραφικῆς ποὺ δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τρυβήξῃ μιὰ πινελιά· ὄχι ὅμως κι' εἰς τὸν τεχνοκρίτην τῆς Μουσικῆς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ μιὰ σωστὴ νότα.

* * *

Οἱ αἰῶνες μᾶς συνήθισαν νὰ πιστεύωμε ὅτι πάντα τὸ καλὸ ἔρχεται ἀπέξω. Τοὺς ἐβρήθησαν ἡ ἀπλότης, ἡ ἀμάθεια, ἡ ἄγνοια ξένων γλωσσῶν κι' ἡ ἔλλειψις αὐτοπεποιθήσεως τῶν ἐντοπίων. Διὰ νἀναταραπῇ λοιπὸν αὐτὴ ἡ πρόληψις, ἢ ὅλοι πρέπει νὰ μένουν στὸν τόπο των, ἢ ὅλοι νὰ ταξειδεύουν.

Ἡ γαρίδα μὲ τὸ ἕνα της μάτι βλέπει δεξιὰ καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἀριστερά· καὶ τὸ ψάρι ἔρχεται ἀπ' ἐμπρὸς καὶ τὴν τρώγει. Ὅποιος παρατηρεῖ καὶ περιπατεῖ στὰ ἴσια, κινδυνεύει δλιγώτερο.

Δ. ΓΡ. Κ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

'Ω θάλασσα! θαλασσα! Πόσο σ' αγαπώ, ποσο σε λατρεύω!

Τὸ γαλανό σου νερό, ὁ λευκός σου ἀφρός μὲ μαγεύουν. Παντοτε, καὶ ὅταν γαληνεμένη ἀπλώνεσαι καὶ ὅταν ἀγριεμμένη ρίχν ις τὰ κύματα σου ἔξω, μὲ μαγεύεις καὶ τραβᾶς τὰ μάτια μου σὰ μαγνήτης

Ὅταν ἤσυχη εἶσαι, πόσο μοῦ εἶν' εὐχάριστο τ' ἀπολό ψιθύρισμα που ἀφίνουν τὰ μικρα σου κύματα, ἐνῶ διπλώνονται μὲ χάρη στη μυρωμένη ἀκρογιαλιά!

Τὰ στήθη μου γεμίζουν ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο αἴσθημα, αἴσθημα ποὺ ἡ φτωχή μου γέννα δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασῃ, ὅταν ἀκούω αὐτο τὸ γεματο μυστηριο μουμούριασμά σου, ποὺ μοιάζει σὰν μιὰ θερμὴ προσευχὴ στὸν Πλάστη

"Οταν πάλι ἀγριεμμένη φοβερίζεις, καὶ τότε σὲ λατρεύω Πόση μεγαλοπρέπεια δείχνεις καὶ πόση εὐχαρίστηση μοῦ προξενεῖς! Ποσο καλὰ αἰσθάνομαι τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, ὅταν βλεπω τὰ ἀφροστεφανωμένα πελώρια κύματά σου νὰ κυλοῦν τόνα πίσω σ' τἄλλο προὸς τὴν ἀκρογιαλιά, σὰν κινούμενα βουνὰ μὲ χιονισμένες κορφες Πόσο μὲ τερπει ἐκεῖνος ὁ φοβερὸς κρότος, ποὺ κάνεις κτυπῶντας μὲ θυμο τὴν ἀκρογιαλια, καὶ ποὺ φτάνει ὡς τὴν καρδιά μου σὰν μιὰ μελωδικὴ μουσική, σὰν ἕνα ἀφθαστο τραγούδι!

'Ω θάλασσα! θάλασσα! Πόσο σ' ἀγαπῶ, πόσο σὲ λατρεύω!

Βασιλεὺς Ἀθάμας

Τ' ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΑ ΜΑΣ

Θέλετε νὰ σᾶς κάμω τὴν κυρὰ Μάρθα, θέλετε νὰ σᾶς πῶ κανένα πορμπόλι; Ἔ, ναί λοιπὸν θὰ τὸ κάμω. Μ' ἀντὶ νὰ σᾶς πάω στὸ βασίλειο τῶν ξωτικῶν ἢ ἄλλοῦ πουθενά, πάντα σὲ μέρος παράξενο ὅπως ἀπαιτοῦν τὰ παραμύθια σᾶς φέρνω ἁπλούστατα σὲ μιὰ μεγάλη αὐλὴ σκεπασμενη μὲ τέντες, ποὺ χρησιμεύει αὐτὴ τὴ στιγμὴ για αἴθουσα.

Νὰ καὶ καθίσματα, νὰ κι' ἀσαρκοφορεμένες καθέκλες καὶ κιονοπεδάκια.

Σὲ τί χρησιμεύουν; σὲ καθεν' ἀπ' αὐτὰ θὰ τοποθετηθῇ κι' ἀπὸ ἕνα ἀποφοιτήριο; Ὄχι δά, *Πικροδάφνη*! πολὺ φανταστικὰ πράγματα μᾶς λές. Ἐδῶ θὰ καθήσῃ ὁ κόσμος Κόσμος ποὺ ἐπὶ ἡμέρες ἑτοιμιζει τὶς πιλαμες του για νὰ χειροκροτήσῃ.— Τί; τὶς μαθήτριες κι' τοὺς μαθητάς; Τ' ἀπολυ ἤρια; τοὺς βαθμούς; Ὡρισμένος κι' αὐτὸς δεν ξέρει τί, ἀφοῦ ἀπὸ συνήθεια μόνο χειροκροτεῖ.

Καὶ νὰ ὁ γυμνασιάρχης μας μὲ τὴν καλοκάγαθη φυσιογνωμία καὶ τὸ γιγάντειο ἀνάστημα, ποὺ μὲ τόση ἀγάπη περιβάλλει τὰ παιδιά τῶν σχολείων μὲ μιὰν ἀγκαλιὰ κυλίνδρους.

Παναγίτσα μου, τί κυλίνδρους! Κυλινδρους ποῦχουν μέσα ἀπὸ ἕνα μικρο μικρο κοκό. Ὅπως ἀκριβῶς οἱ μπομπονιέρες κ,ύβουν ἀπὸ μιὰ τράκα Καὶτους ἀφίνει πάνω σ' ἕνα τραπέζι μὲ πρᾶσινη τσόχα.

Νὰ σὲ λίγο κι' ὁ Μακαριώτατος, καμαρωτὸς προχωρεῖ ἀργὰ ἀργὰ — Ποσες καρδιές σὰν ρωλογια ἀρχισεν νὰ κτυποῦν ἐκεῖνη τὴ στιγμή!..

Ὡρισμένος ὅλες, ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς μου, ἡ ὁποία ἀπεναντίας σταμάτησε κι' ἔκανε τὸ αἷμα νὰ σταθῇ παγωμένο στὶς φλέβες μου.

Δυστυχία! Τί θὰ πάρω;

Ὁ κ. γυμνασιάρχης ἐκφωνεῖ λύγο κι' ἀρχίζει ἡ ἀπονομὴ τῶν ἀπολυτηρίων. Θεούλη μου, τί κρίσιμη στιγμή! Ἀκριβῶς γιὰ-τὴν κρισιμοτητα τῆ-, ἀρχίζουν ὅλα γύρω νὰ γυρίζουν. Ἔτσι τουλάχιστο τὰ βλέπω ἐγώ, ἐκτὸς πιὰ ἀν τὰ μάτια μου μὲ γελοῦν ἀπ' τὴν ταραχή μου. Μὰ δὲν βαριέσαι! Ἐγὼ δὲν ἤμουν διόλου ταραγμένη ἀπόδειξις πώς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη τὸ χρῶμα μου ἔγινε λεμονοειδές.

Δυστυχία μου! Μὲ πλησιάζουν! ἀπαγγέλλεται τ' ὄνομα τῆς δικιανῆς μου. Θεέ μου! Τ' ὀστα μου βουΐζουν τὰ μάτια μου σκοτίζουνται (ἴσως νἄχε σχόνη) δὲν ξεύρω τί γίνεται γύρω μου, Νὰ ὁ κ. διευθυντὴς προφερει ἕνα ὄνομα, .θὰ εἶναι τὸ δικό μου βέβαια... κι ἕνα βαθμὸ κατόπι, κι' αὐτὸς δικός μου..

Παναγία μου, σώθηκα, τελείωσε πιά, μποῦρ ν'ἀναλάβω τὸ φυσικό μου χρῶμα.

Πικροδάφνη

ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

Σ' ἄσπρα ντυμένος, ὁ ἀδελφούλης μου εἶναι ρυθισμένος σὲ σκεψεις.

Τὰ ὡραῖα ὁλόξανθα μαλλιά του σχηματίζουν χρυσὸ στεφάνι γύρω ἀπ' τὰ μεγάλα μελαγχολικα μ ιῶρα μάτια του.

Το στόμα του εἶναι γεμάτο γλύκα.

Μοιάζει μπουμπούκι ἀνοιξιάτικου ρόδου.

Τα τρυφερ' του μαγουλάκια εἶναι κατακόκκινα.

Ἀκουμπάει σιά δυό του χέρια τὸ σγουρὸ κεφαλάκι του.

"Ὡρα πολλὴ τὸν κοιτάζω καὶ σκέπτομαι: Ἄρα γε ἔτσι εἶναι τ' ἀγγελάκια στὸν οὐρανό;

Κίτρινη Μάσκα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς ὀνομάζεται, Ριρίκα, ὁ Πλάστης μὲ ἄ λο ὄνομα;

— Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι στὴ γειτονιά μας, φούναρης, κυρία!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξοσμ. Κρητικόπουλο

21ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σήμερον ἀρχεῖζι ὁ νέος 21ος Διαγωνισμὸς διὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ τὸ διαστημα της Δ'. Τριμηνίας τοῦ 1923, ἤτοι ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ πρέπει νὰ διαβασουν μὲ προσοχὴν τα Δ' Κεφαλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 2, σελ. 14 ὅπου ἀναγράφονται λεπτομερῶς ὅλοι οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων. Οἱ κυριώτεροι εἶναι οἱ ἑξῆς:

Δωρεὰν λαμβανουν μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1923. Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των πρέπει νὰ συνοδεύουν τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου μὲ *δεκάλεπτον* νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ δὲ ἀγοραστα μὲ *εἰκοσάλεπτον*.

Αἱ λύσεις γράφονται *ὑπερσεωτικῶς* εἰς ἰδιαίτερον χαρτὶ μὲ ἔντυπους ὁδηγίας, πωλούμενον εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Ἤθελε ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμον, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ στείλουν δρ. 2, διὰ νὰ λάβουν μίαν δεσμίδα ἀπὸ 13 φύλλα τύπου τοῦ Λυσοχάρτου (ὅσα ἀρκοῦν διὰ μίαν τριμηνίαν)

Εἰς κάθε φυλλάδιον, σημειώνεται ἡ προθεσμία μέχρι τῆς ὁποίας εἶναι δεκταὶ αἱ λύσεις τῶν ἐν αὐτῷ δημοσιευθεισῶν Πν.' Ἀσκήσεων. Λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων, ὁρ' ὅσων τὸ ἐπιτρέπουν αἱ προθεσμίαι, εἰμποροῦν νὰ στέλλονται μαζὶ εἰς ἕνα φάκελλον. *Πάντοτε ὅμως πρέπει νὰ θὲ φυλλάδιον πρέπει τὰ εἶναι γραμμένοι εἰς χωριστὸν Λυσοχαρτον.*

Ἐπίσης καὶ αἱ προσθῆκαι ἢ διορθώσεις εἰς σ ἑλείσας ἤδη λύσεις, δὲν γίνονται δεκταὶ ἂν δὲν εἶναι γραμμέναι εἰς τόσα φύλλα Λυσοχάρτου ὅσα εἶναι τὰ φυλλάδια, εἰς τὰ ὁποία ἀναφερονται αὐταὶ αἱ προσθῆκαι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΑΛΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΛΛΙΩΝ

Τῆς Α'. *Περιόδου* (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος Ἕκαστος τόμος *δρ. 15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δροχ. 18*, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 20*, διὰ τὸ Ἐξωτερικόν,

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 47* καὶ ραμμένος *δρ. 50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ 2 ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 5* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 12*, εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΑΛΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Αὐγούστου 1923

ΠΡΟΧΘΕΣ εὑρισκαν οἱ ἀναχρίβιστες Μαρίες μου, οἱ Δεσποινες, οἱ Παναγιῶτες, οἱ Παναγιώτιδες καὶ καθ' ἑξῆς. Χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα. Καὶ εἰς εὐχές μου 'ς ὅλους γιὰ τὴ μεγάλη ἑορτή.

Μοῦ ἦλθε καὶ τὸ τρίτο βιβλίο τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἡ «ΙΣΑΒΕΛΛΑ» ποὺ τὴν ἐξέδωσε στὴν Ἀλεξάνδρεια ὁ παλιός μου φίλος κ. Α. Κασιγόνης, ἐνῶ τὸν ἔκεῖ καὶ βιβλιοπώλης. Ἡ «Ἰσαβελλα» εἶναι ἕνα δραματικὸ μυθιστόρημα, μιὰ σπαρακτικὴ τραγῳδία, ποὺ θυμίζει τὸν Οἰδίποδα. Β.βλίο καὶ αὐτὸ γιὰ μεγάλους, ἀπὸ 17 χρονῶν κι' ἀπάνω. Κομψότατα τυπωμένο, στὸ ἴδιο σχῆμα καὶ χαρτὶ τῶν "Ἀπάντων Ξενοπούλου», μὲ χαρτωμενο δίχρωμο ἐξώφυλλο, τιμᾶται δραχμὲς 12, καὶ ταχυδρομικῶς διὰ νὰ ἐσωτερικὸ δρ. 13, 20 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸ δρ. 15, 50.

Χαίρω, *Κύπρε*, ποὺ ἀνεκαμείβονται ἔτσι ὡραῖα οἱ κόποι σου τοῦ χειμῶνος μὲ ἄρτια, μὲ δῶρα, μὲ ἀνάπαυση, μὲ ἀπόλαυση τόμων μου, Μικρῶν Μυστικῶν κτλ. Χαριτωμένα μοῦ περιγράφεις τὴ πάνη ποὺ ἔγεινε στὸ σκίτι, ὅταν ἔφθασε τὸ δέμα μὲ τοὺς τόμους Πολλὰ χαιρετίσματα στὴν ἀξιοσέβαστή σου.

Ἐλληνικὴ Ψυχή, ἐδιάβασα τὸ κατατατικὸ τοῦ Συλλόγου «Ὀθρανὸς» καὶ τὸ βρῆκα πολὺ καλό. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἔρευνα αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου, ποὺ θὰ ἐργασθῇ ἐκεῖ γιὰ τὴ διάδοσή μου, κι' εὐχομαι νἀναδειχθῇ μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ στὸ ξεσπαθωμα καὶ σ' ὅλα.

Κι' ἐγώ, *Χαλεκουτοπούλα*, λυπήθηκα γιὰ τὸ πάθημά σου, γιατί φαντάσθηκα ὅλη σου τὴ στενοχώρια: Νὰ χαιρῆς ἔτσι μὲ μανάδκη φωτογραφία που σοῦ τὴν ἔστειλε ἡ φίλη σου μόνο γιὰ νὰ τὴν ἰδῇς! Ἡ *Τριανταφυλλένια* δμως δὲν μπορεῖ νὰ μὴ σὲ πιστέψῃ. Ποτὲ δὲν θὰ φαντασθῇ πῶς τῆς λές ψέμματα γιὰ νὰ κρατήσῃς τὴ φωτογραφία σου! Γι' αὐτὸ τοῦλάχιστο νὰ εἶσαι ἥσυχη.

Ἀγορακόριτσο, κροχθὲς ἀνήγγειλα ἁπλῶς τοὺς ἀραβδόνας σου, Ἐφύλαξα ὅμως τὸ καλό σου γράμμα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω σήμερα γιὰ ὅσα μοῦ ὑποδοχεσαι. Ὅ, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι καὶ παντρεμένη θὰ μάγαπᾶς θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὲ παίρνῃς, νὰ μὲ συσταίνῃς, νὰ μὲ διαβίζῃς καὶ νὰ μοῦ εἶσαι πάντα φίλη πιστὴ καὶ πολύτιμη.

Ὄχι, *Πουλὶ τῆς Καταιρίδος*, τὸ γράμμα σου ἔφτασε ἔγκαιρως καὶ μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω. ἐδῶ. Κι' ὅπως τὸ αὐτὸ τὸ προαλαθημὰ σου δγήκες νεολεσμένος, ἔτσι νεωτεσαι καὶ γιὰ τὰ λα ποὺ σὲ κάνουν νὰ τελπιζεσαι... Δὲν συλλογιέσαι λοιπὸν πῶς ὅ,τι ἰσχύει γιὰ σένα, — ὅσο γιὰ τὴ Σελίδα ἐννοῶ, — ἰσχύει γιὰ ὅλους; Πῶς τώρα *ἐσὺ μόνο* εἶσαι ἄτυχος; Ἤθελες νὰ γίνῃς ...ωστός..—εὐγενικὴ φιλοδοξία καὶ ἀποτελογημένη γιὰ σένα ποὺ πραγματικὰ κάτι ἔχεις μέσα σου. Ἀλλὰ νοιάζεις πῶς δὲν ἔνεινες καὶ μὲ ὅσο σοῦ ...ηθησοιεύθησαν ὧς τώρα; Ρώτησε τοὺς ...λους μας νὰ ἰδῇς πῶς σὲ ἔρουν ...ίοι καὶ σ' ἐκτιμοῦν. Οὐκ ἐν τῷ πολ... τὸ εὖ, φίλε μου! Θάρρος τωρα κι' ...ιπός!

Β.βαιότατα, *Νίκ-Κόρτερ*, ὑπάρχουν μυθιστορήματα ποὺ ὠτελοῦν. ὑπάρχουν καὶ μυθιστορήματα ποὺ βλέπουν. Καὶ προπεντων ὅλαστουν ἐκεῖνα ποὺ, χωρὶς νὰ ἐ ναι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ...βαρά, εἶναι ὅλως γραμμένα μόνο ...μενάλους καὶ τὰ διαβάζουν καὶ ...ιροί Γι' αὐτὸ ἐσὺ κανεις *πολὺ καλὰ* ποὺ δὲν διαβεζις ἄλλα παρ' αὐτὰ ποὺ ἐνδιαφερεσὲ ἐ ὰ κι' εἶσαι πολὺ τυχὴς γιὰ τὸ βρίσκεις τόσο τερπνὰ καὶ διδακτικά.

Ἔτσι θὰ γίνῃ, *Νυστερούδη Ὑ.ανωτατά*. Καὶ στὴν Ἑπτανησο ἡ Ἀγγλικὴ Προστασία βάσταξε χρόνια. Ἀλλὰ ἡ φιλοπατρία τῶν Ἑπτανησίων, μὲ πολλοὺς ἀγῶνες, ἐνίκησε καὶ στὸ τέλος ἡ Ἑπτανησος ἐνώθηκε μὲ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ σεῖς νὰ μὴν ἐενάσετε ...ποτὲ πῶς εἶσε τῆς Ἑλλήνες καὶ τὸ ἐνιαρὶ ...κ πανγα νὰ εἶναι αἰ τα. Θὰ νικησετε.

Τὸ *Τ.ο.πανόπουλο* μοῦ γραφει: «Η *Μικρὴ Β.σίλεσσα* γοητεύει. Εἶναι ἀ ηθινὸ ἀριστεγνηματάκι καὶ ...ο ποοχωρεῖ γίνεται καλύτερο. Εἶναι ...ούτερο ἀπ' ὅσα ἐδημοσιευσες ὡς τοῦ ...α. Ἤθιοβασα σὲ πολὺ σου τόμο ἕνα ...ο ἔργο τῆς Ἰθιας, νομίζω, συγγραφέως, τὸ *"Ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά* Κι' ...ὸ πολὺ ὡραῖο, ἀλλα τὸ στενὸ ...ου νὰ ὑπερβαίνει. Χωστὸ μεγαλη ...γνωσεσύνη στὸ φίλο μου ποὺ μὲ σύ...ησε σὲ σένα καὶ μὲ ἔκαμε νὰ ἐνδια...ερθῶ καὶ νὰ λάβω μέρος στὸν κίνη...ο σου.— Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. "Ε...ειτε Μ. Μυστιτά.

"Ὡοαία ἤρεσε ἡ ἐμφάνιση τῆς ἑκδοσμῆς ...ου, *Ἀνθισυέ.η Ἀμοιναί*, καὶ μ' ...ιαστησε πολύ. Μερικοὶ ἐδ ε πῶς ...ν βρίσκουν «θέματα» γιὰ νὰ μοῦ γράψουν. Κι' ὅμως κι' αὐτοὶ κενουν ἐκ...ρωαές, πειπατοὺς, κι' αὐτοὶ μὲ μιὰ ...ξη, ζοῦν Ἀπὸ τὸ ζωὴ ἔχει κανείς ...ν πλῆθος ἐ.τυπώσεις. Καὶ τί ἄλλο ...αλύτερο θέμα θέλει, γιὰ γράμμα ...ὸς τὴ Δ.ἀπασι, πρὸς μιὰ φίλη, ...ι' αὐτὲς τὶς ἐ τυπώσεις;

Νὰ κι' ὁ *Φασουλῆς*, ποὺ κάθησε ...ὸ Πανανίας νὰ μοῦ κάνῃ ἕνα γραμ...α «χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτα νὰ μοῦ γραψῃ». Κι' ὅμως κρυστύτερα εἶχε πῆει ...ὴν Ἐκκλησιὰ κι' εἶτε κοινωνήσει ...αὶ τοῦ χρόνου!) Πόσα μπορεῖσε νὰ ...οῦ γρεψῇ γι' αὐτό! Ἀλλὰ καὶ πάλι ...οῦ ἔ ραψε. Ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κεῖ, κατάφερε νὰ γεμίσῃ τὴ σελίδα του. Ποὺ ...ὰ τῇ, ὅτι καὶ χωρὶς θέμα κανείς, ὅταν θέλει γράφει.

Πρόμαχε τῆς Πατρίδος, πολὺ ...οῦ ἄρεσε ἡ ἱστορία τῆς γνωριμίας ...ας. Τί; δὲν «ἐκφράζεσαι» καλά; Ἀκε...ιάνεις! Καὶ διηγῆσαι καὶ σκέπτεσαι ...ρωτεύτατα. Πολὺ καλὸ καὶ τὸ κομ...ὰτι ποὺ μοῦ ἔστειλες γιὰ νὰ σὲ γνω...ίσω. Γράφε μου κι' ἔννοια σου,

Μ ἐμάγεψε ἡ περιγραφὴ τῆς ἐξο...ῆς σου, *Λευκή*, μὲ τὴ θάλασσα, μὲ τὴ μηλιὰ καὶ μὲ τὴ συνέ-σα ποὺ τὴν ...ίγκες γιὰ .. γραφεῖο! Ἀλλὰ δυὸ λουλουδάκια τὴν ἤθελα στὴ θέλασσα δὲν εἶναι ...ολλά; Ἕνα, μοῦ φαίνεται, θὰ ἔφτανε.

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: ἡ *Φιλόμουσος*, *Μιράντα*, *Ἀλησμόνητη Σμύρνη* (κὰ κάθε νὰ ἔλθῃ) *Ἀδρα Ἀπρείλιου*, *Σουίραμις*, *Μικρὸς Κυνηγὸς* (ποὺ θάθελα νὰ μοιράσει συνὰ τέτοια νάστιμα γραμμάτάκια.) *Ἔρση* (τοὺ εἶχε στὶς 15 καὶ τὰ νενέθ ια της νὰ τὰ ἑκατοστήσῃ) *Δοξ.σνένη Φουστανέλλα* καὶ *Ἐρω Δῆμος* — Εὐχεστέλεσε τὸς παραγγελίες των καὶ τοις εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀπαντεῶται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ δρ. 5. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀναανεωμενα ἰσχυοντ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923 "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήμερον εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια!

Νέα Ψευδώνυμα: Ὑπερήφανος Κεφαλλονίτης, κ. (βιβλία με,) Ἀτσιγγανα, κ (ΕΝ) Ἀμεερος Πόνος. ἀ (ΕΝ). Ἡρωΐς τοῦ 22 κ. (Β) Μαρὶς Λεοντίδης, ἀ. (μὲ Γαλλικοὺς χαρακτῆρος ψευδώνυμα δὲν ἐγκρίνεται).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔως 3 τὸ σπυλὶ κερασάσις δρας 1.50 Διὰ τὰς περισσότερ ἔστω 30 ὁ λέπτ

Μ. Μ. ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ροδόσφη μὲ Τιτάνια-Μόνικα, 'ε.ιοῦ Ἀλίδι, Δεβεντοιαίνη, Τριλοκδιεισα, Ζοιλού, Ἰδιαιτιμό, Νεφέλη, Μέλισσα, Χουσοκάρ.— ἡ Ἰουπὲ μὲ Πουτ. Παρόντα. Ἀφ. Γυμνασιόσ. Ξανθὴ Ἑλληνισ. Τζέρμα, Φάουα, Ἑνέττα Ἰσιάρ, Ἰ.δυν τὰν. Φρὰ ουλα, Ἴβωνη.—ἡ Λευκὴ μὲ Τιανταφ. Μπ υκε., Τρεῖ. Νεόε. Φοίνη. Λύμαν, Ζουλού, Ρίταν, Λιστ, Ἔ.σαν, Κάρμεν, Ἔρανν, Ἐσμεράλδαν, Καενάιδα.—ἡ Καίτη μὲ Ἰωάνναν Δάρκ, Σηνεμ. Ἐυπρεπισοῦλαν, Κυμαΐζ ...ατα νόλευκνν, Τιτάνια Λίστ, Τρωαν ...ταλλένια, Ἀβουσιβέζαν, Ἐσμεράλδαν, Νεφέλην, Ὑπανιοντίραν. Ἀγοροκόριτσα.- ἡ Ἑνάβη μὲ Κελαμ. Ἀ-ιλ, Καρλότα, Ρ, ζεντά. Βαμβακιά, Νεφέλη, Χαλεκουτοπούλα, Ρίτα.

Ἡ Διάπλασις ἐσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀνδρέα ἡν Σπιανὸν (ὄχι, ὁ «Κόσμος κι ὁ Κοσμᾶς» εἶναι γεμα-τόρους' ἡ ἀλεσιά σου μ...σεῖνὰ λοβῃ μέρος στὴν κίνηση) *Νέδωνα* (γι' τὸ κομμάτι δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ τίποτα· ἔχω τόσα πολλά! ναί, ἡ ἀξία τοῦ ...δραβείου μπορεῖ νὰ συμφηφισθῇ στὴ συνδρομή, ἂν τὸ ζητήσῃ ὁ ἐκδοτόμενος· φωτογραφία ὅμως μόνον τῶν τυγόντων Α Βραβείου δημοσιεύεται.) *Ἰφάν. Πέσιν* (ἔστειλα χαίρω ποὺ σὲ περιμένω.) *Ἄνθος τῆς Λεβεθοῦς* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ· εὔχομαι νὰ γίνῃς ...ρήνη ...ρα ἐνελῶς καλὴ καὶ νὰ μοῦ γράψῃς πάλι ὅπως πρῶτα!) *Ὀρφανεμένη Μικρασίαν* (εὐχαριστῶ ποὺ ἐπιτζιν, μ' ὅλες σου τὶς ἀσχολίες, νὰ δείσῃς κόπου-κόπου καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς.) *Παντχοῦ Παρόντα* (δὲν ἀνκαέεω τίποτα, ἀλλὰ δὲν ἀμπιβάλλω πῶς εἶναι ἔτσι ὅπως λές.) *Κωνσταντινοπολίτην* (εἶδε!) *Ἐνάβην* (ἔστειλα 10 τετραδία· τὸ κομμάτι σου ἔκεινο μοῦ ἄρεσε καὶ μπορεῖς νὰ στεῖ ῆς ἄλλο ὅταν θὰ δέχομαι· φίλησέ μου τὴν ἀδελφούλα.) *Ἑλληνικὸ Ἰδυνικὸ* (εἶδε· ἡ ἐκδοτομή, ἐ; πρόσεχε ἄλλη φορά· καὶ γιὰ τὰ τρία ψευδώνυμα ἔχει.) *Πυρβ.λιάκι* (κα ὧς τὰ δεχτηκες! ε ναι καλα! ὅλα ξεχνιοῦνται!) *Πουπὲ* (ἀ ...οῦ δὲν ἤναν ἀπὸ ξεχασιά, δὲν πειράζει γράφε μου τώρα.) *Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος* (ἔστειλα καὶ ἔδεσα, ὁ ...δνος ἀσκεῖ!) *Ροδοάφ.ην* (μὴν ἤταν Μανικὸ Γράμμα; σὰ Μαγικὸ Γραμματα βάζω τόσους ἀριθμοὺς ὅσαι εἶναι οἱ ζητούμενοι λέξεις· γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴ τὶς βρῇ κανείς ὅλες, πορὲ τρεῖς-τέσσερες· καὶ τότε τοῦ μετοῦ τόσης λύσεις ὁ...θὲς) *Ἠρωΐδα τοῦ 22* (διεβιβασθήσαν οἱ εὐχαριστίαι σου.) *Τρεσστοφυλλέιο Μπουκετάκι* (ἔστειλα 10 τετρ·δ·α· κ' εἰ δυὸ εἶναι οἱ ἴδιοι· *Νηρηΐδα τῶν Ἐνθέων* (ναί, ἂν ἔλθῃς στὰς Ἀθήνας, θὰ σὲ κεριμένω· ἔστειλα 5 τετραδία·) *Ἕωνν-Νικ* (ἔλαβα καὶ τὸ νράμμα σου ἀπὸ τὸ Μόναγο· εὐχαριστῶ πολὺ· ἰσμὲς ἔτοιμ.ένος·) *Πενιεφρὸν* (μετριόπαθο πρέπει νὰ γυμνασθῆς ἀκόμα πολύ.) *Ἀ-σιγγέναν* (ναίσω πολὺ· γράφε μου·) *Ἀλησμόνην Μικρασίαν* (ἔστειλα καὶ τὰ δύο·) *Νόδοον Πυστικῆς* (λὴν πειράζει· τώρα πάλι κοιγίῃ.) *Ἀς ὁν τὴς Γκιόνης Ζόλον Ἀπελέκηκον κτλ κτλ*

Κωνσταντῖνον, Ρ. βεγγκάρ, Ἀνδρέαν Βουγ, Δεσποτινίδιον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὲς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Αὐγούστου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ τοῦ 209 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Νοεμβρίου.

498. Δεξ'γίφος

Θεός, ὅτι Ο.ύ.πος, ἐνόθηκε Μ' ἀνθάκια μυρωδάτ., δροσερά.. Καὶ τώρα στὴ χημεία, λύτα, κοι- [τοξα.

"Οπου μπορεῖς νὰ τὸ ἰδῇ· μιὰ [ὑρα

"Εστάλη ἀπὸ τῆς Μαγίσσης

499 Στοιχειόφιφος

"Ενας ἀρχαῖος σιριτιγυς
"Αν μείνῃ χωρὶς ζώνη,
Τὸ πιὸ κοινὸ μας τρόφιμο
Θὰ ἰ ῆς νὰ φαν ρώνη.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λευκοῦ Ἀλάρου

500. Μεταγραμματισμός

Ἕνος στενοῦ σου συγγενοῦς
Τὰ δύο πρῶτα ἀλλάξεις
Κι' ἐμπρὸς μας τὴ γυναῖκα του
Ἀμέσως προυσιάζεις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πασαρουνας τ. Ἀγεοῦ

501. Αἴνιγμα

Πέντε καὶ πενηνταὶν προσθέ- [σῃ]

"Ενα μουσικὸ θ'ἀποτελέσῃς!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ τοῦ τεφροφιάστη

502. Ψαροκόκκαλον

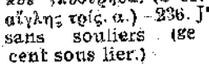

Νάντικαταστιθοῦν οἱ ἀστεροι σκιε. διὰ γοιμμάτων ὅστε νὰ ἀναγνώσκωνται κατὰ σειράν: Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Ἐθνομάρτυς ποιητής, πεοιίοδος ζωῆς, κοιμρέλα, γεωμετρικὸν σχῆμα, μετεωρολογικόν, συναίσθημα καὶ ἀρχαῖον ὄκλον.

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Κομήσσης τ. Ἀχαιῶν

503 Κρυπτογραφικόν

12841567 = Ἄγιος.
218 = Ἀνωνυμία.
34265 = Χωρίον τ. Εὐβοίας
45167 = Αἴσθημα.
52467 = Ἐπίθετον.
64113 = Ρῆμα.
7241567 = Ἔνομα ἀνδρὸς

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἡλιακῆς Ἀκίτνος.

504 508. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε του ὀτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἃ λαι τόσοι λέξεις;

τέλος, φάρ.ς, λάθος, ἄρωμα, κύτο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀοράτου

509. Ἀκροστιχὶς ἐκ Στοιχεῖς ογρίφων

Ἴ.σὸς, ἔιος, Ὥ.ος, ἦ.ος, Βόλος, ὀῦρα.

Εἰς τὴν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΓ — 1437

Αστειρες εύχές δέξου, ΟΥΝΑΒ, στή γιορτή σου από τόν ΡΑΒΓΚΑΡ

ΚΓ — 1438

ΔΟΥΝΑΒΙ, μύριες εύχές γιά τή γιορτή σου.— *Γιωργ. Παπα*

ΚΓ — 1439

«ΑΠΑΟΓΟΥΣΤΟ—ΟΧΙ ΕΚΑΙΚΗ»

ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΑ Α. Φ ΣΟΦΙΑ, ADELAIDE FRANCFORT. ΜΙΕΤΟΒΕΝ ΑΣΡΑΒΟΥΗ ή ΑΡΣΕΝΕ (ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΙΩ).

ΑΧΙΛΕΥΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Ανταλλάσσω c. p. Δίης: Φωτο Ἀμερικήν 59 Λιαδ. Γεωργίου 59, Θεσσαλονίκη.

ΚΓ — 1440

Αλήθεια, Καλλιαντζάρε; καὶ δὲν τὸ ξέρει Τρελὴ Ἀχιλλέα, *πεῦγε σου! Πονταχ-θ. Πεφῶν*

ΚΓ — 1441

ΑΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ, ΑΣΤ, δέχεσθε ν ἀποτελέσωμε κι' οἱ τρεῖς ἰσόβιη συμμαχία; Περιμένω.

ΑΜΕΤΡΗΤΟΙ ΠΟΝΟΙ

ΚΓ — 1442

ΠΕΡΙΜΕΝΩ ἕνα σας τετραδιάκι, ΑΔΗΣΜ. ΣΜΥΡΝΗ, ΛΙΣΤ, γιατί εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε. Μόλις τὸ λάβω θ' ἀντιποκριθῶ μὲ ἕνα δικό μου. ΑΜΕΤΡΟΣ ΠΟΝΟΣ

ΚΓ — 1443

ΜΙΡΑΝΤΑ γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὸ «Σεβέριο», ἐγκάρδια συγχαρητήρια. ΝΕΛΩΝ

ΚΓ — 1444

«ΕΜΠΟΡΟΣ» Παράρτημα «Ἐλπίδος ἐν Κοζανῇ. Ζητοῦνται πλῆ. Πλανόδιον Post-Festante

ΚΓ — 1445

Κομφούκιε, δὲν εἶσαι ἄξιος, κι' ἐμένα, νὰ προσβάλλῃς τὴν ΜΟΖΑΡΤΙΝΕ! Χείμαρε, Ἀπόλυτε, Ἐσμέ, Μπερμπαντάκο, Διαβολόπαιδο, ἀλληλογραφοῦν; Γράψατε πρῶτοι. Δίης: Στέλλαν Κοφινοδέλλη, Νευροκοπίου 2, Θεσσαλονίκην — ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

ΚΓ — 1446

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΥΡΠΟΣ»

Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς καλλιτεχνικῶν c. p. μεταγνώσεως. Βραβεῖα δύο. Προθεσμία μήνας. Συμμετοχὴ δραχμή. Δίης: ΚΓ—1287. Διορίσθη ἀντιπρόσωπος Ἀθηνῶν Ι. Μπουλούμπασης — *Κωνσταντῖνος Κθυσπο*

ΚΓ — 1447

ΟΣΥΛΛΟΓΟΣ μὲς νὰ δὲν φοβᾶται, ἀφοῦ ἔχει ἕνα τόσο θερμὸ ὑποστηρικτὴ τὸν ΣΤΙΛ.

ΑΔΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ, ΛΙΣΤ

ΚΓ — 1448

ΠΑΝΖΟΦΛΙΣΜΕ, ἡ περιφρόνησις πρὸς ἀπάντησί σου «Π ΠΟΤΑΜΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ», συμμαχία δεχόμεθα, εὐχαριστούμεθα. ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΕ, σύνδρομή ἐλήφθη.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΟΖΑΡΤ»

ΚΓ — 1449

ΚΑΡΥΟΘΑΥΣΤΗ, πῶς μπορεσες νὰ ἄφησης τὴν ἀκμὴ τῆς Ἀφρικῆς σου; ΡΟΚΑΜΒΟΛ, ἔγραψα. ΜΕΝΔΕΛΣΟΝ

ΚΓ — 1450

Μπρὸ Δ. πλωμάκη, κάλο τὸ ξέρει. Τρελὴ Νότη, Τρελὲ "Εφηβε, Μάγισσα, ἔλαβα εὐχαριστῶ ἔστειλε. Κακοκόριτσα, Ἔλισα, στείλατε μ' σω Διαπλάσεως Δοξασμένε Τσολιά, γιατὶ δὲν ἀπαντάτε;

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

ΚΓ — 1451

ΛΣΤ: σᾶς ὑποσχέθηκα ὁλόθερμα ἐνεργεῖν τοῦ παραδείξου ἐχθροῦ Κωφοπνοίου

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

ΚΓ — 1452

Ἄγκη Ἀντωνιάδου, τί θὰ ἔγραφε ἂν σοῦ προτείνω ἀντιλλαγὴ Μ. Μ. ποτικῶν. *Μιράντα*

ΚΓ — 1453

ΤΡΟΜΟΣ, *Ζωντανοσυνάρσμα* Μιαρόσκυλο. Ἀθλητής = Σεφανίδης, Γριφοφιλοσοφίας: Σωτηροπουλος, Κολομβός Πετράκης, Κ χὶν Κο: Σεφερτζῆς, Εὐθυμος: Μίχος.

Α ΔΡΙΩΤΗΣ—ΣΥΡΙΑΝΕ=Γιὸν η, Ν Δάμπαση μὴ μᾶς ἀπειλῆς. βασιζόμενος ἐπὶ τῶν ἀσεσιμων λ γων τοῦ Ὑπνοτοῦ (Δ Π. Γοβλανδῆ). — ΤΡΟΜ-ΚΡΑΤΗ ΖΟΥΒ

ΚΓ — 1454

Ἰσωτενα Δάρκ, Μ. Μ δὲν ἀνταλλάσσω c. p. καί, Δίης: Λεωνίδα Πολέμην (διὰ Τρομοκράτην) μαθητὴν Γυμνασίου, Ἄνδρου ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΚΓ — 1455

Μοίσα, σύχωριστο πω ὑ πού μ θυμήθηκες. Σοῦ γράψω. *Φειδόμονσος*

ΚΓ — 1456

ΛΙΣΤ, κι' ἐμεῖς μαζί σου ΚΑΙΤΗ, ΑΕΥΚΗ, ΙΡΜΑ

ΚΓ — 1457

Αποτελέσμ διαγωνισμοῦ μου: Α' Βραβεῖον: *Βερενίκη* Β' Βραβ: *Σ. Μάγκος* ΒΟΛΒΥΞ

ΚΓ — 1458

Διαγωνισμὸς ἀγνώστων καρτῶν. Προθεσμα α δίμηνος. Βραβεῖα τρία. Δίης: Μάγκισσαν p r. Ἀθήνας ΜΑΓΚΙΣΣΑ

ΚΓ — 1459

Θά ἤθελα ἀπὸ ἕνα Μ Μ., Μιραντα, Κοκώ, Παναχοῦ Πειραν; Μάγισσα νὰ περιμένω; ΙΝΕ

ΚΓ — 1460

ΔΙΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΙ *Ὁ μ'ρος διαγωνισμὸς σ' ὑ μπο εἶτε ν' ἀπαντῆ σ' ὅλοι σας καὶ νὰ ἐκαναποιηθῆτε εἶναι τοῦ συλλόγου ὁ ΚΕΡΑΥΝΟΣ! Λοιπὸν μὴ χάνετε τὸν καιρό σας (ΚΓ 1363*

ΗΡΩ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤ-ΧΕΙΑΣ

ΚΓ — 1461

ΜΟΤΗΣΙΩΔΗΣ (ΠΙΕΥΡ ἐτῶν 18) Γεωργιάδ (Πῶς πῆνε οἱ πεζοναυτες τὴ μοτοσυκλέτα;) ΔΙΒΟΛΣΠΑΙΟ (ἐτῶν 18) Σαμουτζάκης Σμύρνη ἐτῶν 18 Β Ἰνάγλου Μαῦρος Ἱππόκης (ἐτῶν 17) Δημητριάδης. Μαῦρος Προσωπιδοφόρος (ἐτῶν 15) Σταθόπουλος.

ὁ Ἀσύλληπτος ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ

ΚΓ — 1462

ΣΜΥΡΝΗ, ΠΑΝΟΥΛΑ, γιατί ὅλες καὶ Italikoúres ἄπα θέλετε fratelli!... ΜΕΓΣΣΑ

ΚΓ — 1463

ΔΗΑΩΤΙΣ: Εἶμαι ὀλόψυχος στὸν πόλεμο *Λίστ—Κομφουκίου* (ΚΓ—1146 παρεξήγησις). ΣΜΥΡΝΗ

ΚΓ — 1464

Τηλαυγή *Φάρε*, ὡς ὁ μάστορας ἑλληνικὰ ὁ Boulanger; (;) Ἀκράτητο Γέλιο, σ.ωποῦμε γιατί ἀνοστήσε... ΣΜΥΡΗ

ΚΓ — 1465

«Ἕνωσις» στοιχηματίζω 10 δρ ὅτι δὲν εἶναι Δαλασσιή; τοῦ Κύματος καὶ Ὀρφεύς ΒΡΛΟΝΑΚΗΣ

ΚΓ — 1466

Καλλιαντζάρε, δικαίνην ἀνάκαλυψιν στοιχηματίζομε 50 δρχμές; ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

ΚΓ — 1467

Δοῦλε σα Γ βιαδ λ, μὲς περιφρονεῖ ἕνα, ἐκεῖς δικαί Π ΝΟΣΕΛΑ, ΑΙΕΒΚΑΤΕΒΥΜΑ

ΚΓ — 1468

Εὐφυῆ Βλάκα, πῶς νὰ ἐξηγήσω αὐτὴ τὴ σωφή; Τώλη Σ. ἐ η Χατζηεμμανουήλ, πάρτε ψευδώνυμο καὶ θὰ δῆλε. ΚΑΡΑΜΕΛΙΓΣ

ΚΓ — 1469

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΩΝΣΠΟΛΙΣ»

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: ΑΡΧΗΓΟΣ ΣΚΑΒΟΜΕΗ Π ΛΕ. ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ Φ ΣΙΝΑΗΣ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΛΙΓΗΣ, ΤΑΜΙΑΣ ΜΙΚΡΑΣΙΤΑΚΙ Σιβαβουλου: Καραγιάζης, Πάσα Τέμπος, Βόσπορος.

ΚΓ — 1470

ΣΙΟΥΣ «ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ»

Ω γενναῖοι τῶν γενναίων τῆς γενναίας γεννεᾶς τῶν γεννάιων Κολοκοτρωνείων, γενναῖοι ἐκ τῶν γεννωτάτων, γεννάκαρδες ψυχές, Στὰ κοπίτσα βρήκατε νὰ δείξετε τὴν παλληκαριά σας;

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔ. ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΚΓ — 1471

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ὁποιος Διαπλασοπούλο ἢ Διαπλασοπούλα γράψει τὴν καλυτέραν ἔκθεσιν γιὰ τὰ *δίκαια τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν Δωδεκάνησον*, θὰ βρῇ βραβεῖον ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ. Βραβεῖα τρία. Προθεσμία δίμηνος. Στείλατε ὅλοι καὶ ὅλες: Α. Δημητρίου (διὰ Φ), Ρόδον.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔ. ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΚΓ — 1472

«ΤΡΕΙΣΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ» Μιαρβο σας! φανήκατε σὰν ἄδοσε ἀπέναντι τοῦ «ΤΡΟΜΟΥ». «ΚΕΡΑΥΝΕ» γίνομαι Ἀ τ πρόσωπος Σύρου "Ανδρου.

ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ-ΣΥΡΙΑΝΟΣ

ΚΓ — 1473

«ΤΡΟΜΟΣ»: ΑΙΟΥΤΛΕΣΜ. ΔΙΑΓΩΝ ΚΑΡΤΩΝ: *Βραβεῖα:* α') Μιχ Στρογγύλος = Νικολάνη, β') 500 ἑκατοστοῦ τοῦ Βεγούμ = Λίσι, γ') Ἀρχισιδηροῦργος = Σπανιόλα. *Ἔπαινος:* Ὁ νεκρεμένη Λευκρυά, Χο ἔρι. *Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες* καὶ οἱ ἐπαινεθέντες νὰ μᾶς στείλουν ταχέως Δίοίν των, ἵνα ἀποστείλωμεν τὰ βραβεῖα. Τοὺς λοιπούς συμμετασχόντας θερμῶς εὐχαριστοῦμεν

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟΥΒ

ΚΓ — 1474

ΚΟΜΦΟΥΚΙΕ θέλοντας ναὶ ἡ ἀνείλαιο ἡ ἐπιθυμία τῆς φανοῦλας μου τῆς δεύτερης, τῆς Λατρευτῆς μου Διαπλάσεως πιὸ τὸν πόλεμο. ΛΙΣΤ

ΚΓ — 1475

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ»

Καλλιαντζάρε = Ποντελάκη δὲν πᾶς νὰ ἀνεμνῇ σὲ μιὰ λεκανόρρο, γιὰ νὰ μὴ ἐρθῇς τὴ θάλασσα; Βρὲ ἀνακαλ ψιλ! Χά Χ! Χαχαχ! Παρασημο σ' ἀξίζει γι' αὐτὸ λοιπὸν σὲ διορίζομε Ἀρχισκουπιδὰ καὶ σοῦ ἀπονέμομεν καὶ τὸν ἀνάλογο μεγαλόστανρο!!! Στοιχηματίζ ψμε κανένα νὰ δικτιστῶμε τοὺ ἀχιστονίκη; Ἐὰν δὲν ἐχθῆς τὸ στοιχήμα θεωρεῖται ἡττημένος!

ΗΡΑΚΛ ΚΩΝΣΤ ΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΚΓ — 1476

ΣΤΗ ΜΠΑΝΤΑ ἢ ΒΓΑΖΩ ΤΗΝ ΙΣΟΒΙΑ

ΡΟΚΑΜΒΟΛ: Μὰ τὴν ἰσόβια μενίζε τὸν Καρωμπόκαρο καὶ ἔτσαρον (Μιλῆ ιν). "Αλλου ἄλλα νὰ ἀναστατῶ; ἰδ ὀρφός; — ΗΡΩΑ τῆς ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ ψχαριστῶ ἴπτ ταὶ τοῦ Μεσαι (ονομ.) ἀντὶ «Καρκαβαλίκαια» ξηνόμασα μιθὲς «Βλαμοκαλλικουτζαλόστικα», μὰ χρειαζόνταν καὶ λίγα φωνήεντα! Ψευτοπαλληκαράκια «ΤΡΟΜΗΤΟΙ» δὲ σὰ χηματάτε περὶ τὰς τοσονέ πιχηνας ἀνακαλύψεις σας;! τὸ δικοῖον.. (Σ. τ. Δ. Βεβαιῶ ὅτι καμμία τῶν ἀνακαλύψεων τῆς ΚΙΓ — 1123) ἦτο ἀληθής.) — «ΚΟΚΚΙΝΕ ΒΡΑΧΕ», εἶσαι γι φι ἀνθρωπινὸ κατάστημα!.. — ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙ, Καὶ Κολλικάντζαρυι ἀνθρωφός, τὸ λοιπόν τρέμεε!.. Αμπενοίκ..

Ὁ Βλάμης ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

ΚΓ — 1477

«ΑΙΑΠΛΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ»

Κατὰ λάθος πῶρε εἴφθη ἡ διεύθυνσις εἰς τὴν π δίνημα: ἀγγελίαν Αὕτη εἶναι: Τὸ κη *Καραβοῦ ἰαν. μαθητὴν Γυμνασίου*, Σπόρην.

Ὁ ἀρχηγὸς ΝΑΤ-ΠΙΓΚΕΡΤΩΝ

ΚΓ — 1478

Πρωτοφανὴς διαγωνισμὸς Μουσικῶν. *Προθεσμία* δίμηνος Βραβεῖα: Α') Στιχτα κα Πιπαρο νες, Β') Ὁ Λιχοσ τῆς. Συμμετοχὴ δραχμή Στεῖλ τε Ρωμύλον Ξανθόπουλον, δόξ Φράτση, Ἀθῆναι.

ΦΑΣΟΥΛΗΣ

ΚΓ — 1479

Ἀνεβοκατέβασμα, Βολιώ κα Κερ σι, εὐχαρίστως δέχομε ἀνταλλαγήν. Περιμένω.

Νησιῶτης Ἀφροδίτης

ΚΓ — 1480

Πνελλήνιον Ὄνειρον, Μ.Μ. τεῖα. Γιατί δὲν ἀπαντᾶς;

Νησιῶτης Ἀφροδίτη

ΚΓ — 1481

ΛΙΣΤ, ὁ ὄθεσμα σὲ ὑποστηρίζω ΡΟΚΑΜΒΟΛ, ἡ ὑγεία νιαὶ θὰ σοῦ ἰζβ ξω. ΡΑΓΚΒΑΝ, τόσα τὶς ΜΟΖΑΡΤΙΝΕ καὶ τὴν ΛΙΣΤ. ΤΡΟΒΙΑΤ

ΚΓ — 1482

«ΤΡΟΜΟΣ». ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ ΣΥΡΙΑΝΕ *κ ἡ Πα* σου: στοιχηματίζομε γιὰ τὴν ἀνωμποιδῆ ἀποκλῆψιν εἰς σπανιόφικο; ΡΕΝΕ ἀνεμένου ἐκδίκησίν σου. «ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»: Σωματοφυλάκ θῆτ! Στοιχηματίζομεν γιὰ τὸ τρεῖς εἰκοσπεντόρικο.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟΥ